

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

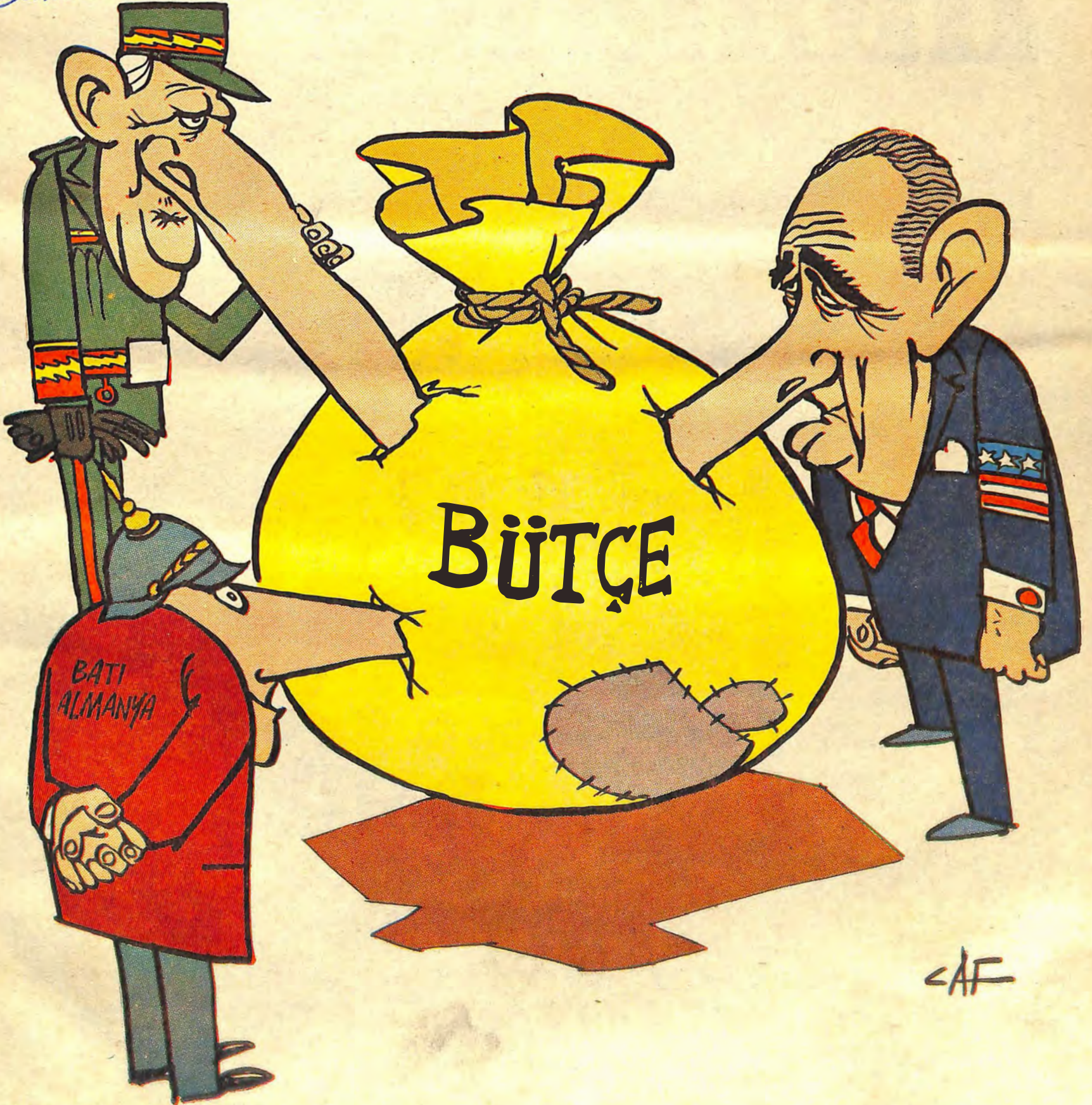
Akbalım

— De Gaulle, Türkiye'ye geliyor. —

İnönü — Burnunu sokmayan
kalmadı Demirel!..

Bahadır

CAF

Altınyıldız'a münhasır diğ̈er bir çeşit :

4 mevsimin mohair'i

SPRING

SPRING, mohair mevzuunda müẗehassis firma olan Altınyıldız'ın geliştirdiğ̈i hususî bir çeşittir. Şimdi, Altınyıldız'ın ihraç listesinin başında gelmektedir. Mohair kumaşların büẗün vasıflarını haizdir. Buruşmaz, iyi ütü tutar ve çok canlı durur.

Altınyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 44 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Ekim 1968

AVUSTRALYA'YA GÖÇ...

AVUSTRALYA neresidir bilir misiniz?

Sevgili okurlar, sakın dudaklarınızı büzüp kaşlarınızı çatmayın ve öfke ile:

— İlâhi Akbaba! Sen mizah mı yapıyorsun, yoksa bizi coğrafya sınavına mı çekiyorsun? Bu ne biçim iştir?... demeyin.

Malûmdur ki, savaştan savaşa dalıp çıkmış ünlü Napolyon bile hayatta en çok imtihandan korkmuş. Bunun için biz, okurlarımızı öyle olur-olmaz sorular karşısında bırakmak istemeyiz. Avustralya'nın 1770'te meşhur kâşif James Cook tarafından keşfedildiğini, 7 milyon 704 bin kilometrekare olduğunu, buna rağmen 11.360.000 nüfusu bulunduğunu hemen söyledikten sonra en önemli kentinin de Sidney olduğunu hatırlatacağız.

Türkiye'nin on misline yakın bu koskocaman kara parçasında Türkiye nüfusundan dört defa daha az insan yaşar...

Ve Avustralya yıllardan beri göçmen bekler durur.

Bu ülkeye hâkim Anglosakson sermayesi:

— Ah, çalıştıracak işçi bulsam da şu geniş kıt'anın zenginliklerini değerlendiresem... diye bekler. Yıllardan beri İngiltere'den beklenen göçmen transferi bu bomboş ülkeyi dolduracak ölçüye bir türlü varamaz.

Niçin varamaz?

Çünkü insanlar vatanlarını, işlerini, güçlerini, akraba ve arkadaşlarını bırakıp yabancı bir ülkeye niçin göç etsinler? Kim bozmak ister rahatını? Kim ayrılır yurdundan? Yabancı bir toprağa kim bağlar kaderini?

Bir işçiyi düşününüz: Karnını doyuracak bir işi, çocuğunu okutacak güzel bir okulu, yarınlarını düşünmeyecek kadar güvenliği olduktan sonra, kalkar da onbinlerce kilometre ötedeki, dilini, iklimini, insanını, hayatını, patro-

nunu, işçisini bilmediği yabancı bir ülkeye gider mi?

Ama bir memlekette —resmî ağızlarla söylendiğine göre— milyonlarca işsiz sokakları doldurursa, ve bir vatandaş kendi vatanında aç, bilâç ve teminatsız dolaşırsa; karnını doyurmak, çocuklarının geleceğini sağlamak için cehenneme bile gider.

İşte Türkiye'de şimdi ol hikâye gerçekleşmektedir. Avustralya'nın uçsuz bucaksız topraklarına uçaklar dolusu Türk işçisi taşınacak, en verimli çağlarında nice vatandaş, yabancı bir ülkeyi kalkındırmak için harcayacaklar güçlerini... Bunların küçücük çocukları yabancı okullarda yetişecek, ve yüzde doksani, yıllar sonra Türkiye için kaybolmuş birer gölge gibi ortada dolaşacaklar.

Ne hazin bir hikâye bu!

Almanya yetmedi bizlere...

Belçika yetmedi...

Avusturya yetmedi...

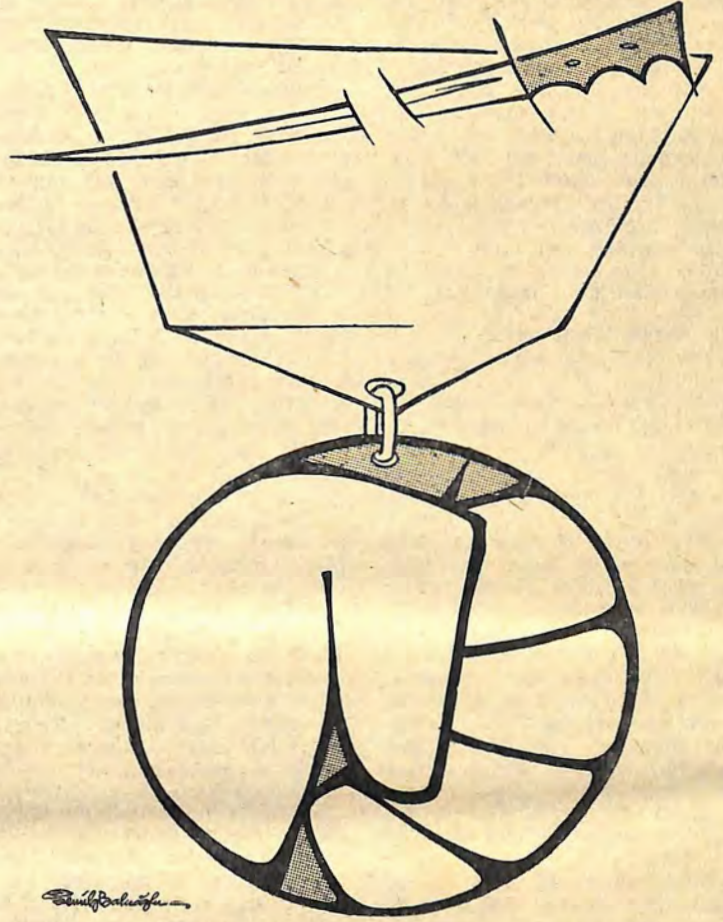
Amerika, Kanada yetmedi...

Taa Çin'i Maçın'ın ardında ve en hızlı uçakla yirmi sekiz saatte erişilen Okyanusya'ya vatandaşlarımızı posta ediyoruz.

Demiriyle, kömürüyle; nehirleri, dağları, ormanlarıyla; bakırı, kromu, tütünü, pamuğu ve nice servetiyle koskoca Anadolu'yu sanki kuruttuk. İnsanlarımızı yâdellere yollamazsak yaşayamıyoruz. O Anadolu ki şairin dilinde:

— Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda... denecek kadar şehitlerin kanlarıyla sulanmıştır; ve o Anadolu ki «Bereket fışkıracak toprağı sıksan» denecek kadar tabii zenginlikleri vardır. Elli altmış milyonu rahatça geçindirecek vatan toprağında geçinemiyoruz, ve vatandaşlarımızı gurbete posta ediyoruz. Düşünün ki, Batı Almanya, Türkiye'nin üçte biri kadardır ve 50 milyon nüfusuyla bizden işçi istemektedir.

— Hamido madalya istiyor. —

Yazısız

Bizler ise tarihin en utamlacak işlerinden birini yapıyor, Türk gücünü Türk kalkınması için seferber edeceğimize dışarıya ihraç ediyoruz.

Gazetelerde okuduğumuza göre, Avustralya'ya ilk Türk işçi kafilesi törenle uğurlanmış...

İşçilerimiz ağlamışlar...

İşçilerimizin eşleri, çocukları, bebekleri ağlamışlar...

Türk-İş Genel Başkanı Seyfi Demirsoy ağlamış...

Çalışma Bakanı Ali Naili Erdem ağlamış...

Gözyaşları içinde bir tören yapılmış.

Her halde işçilerimiz, eşleri ve çocukları, Türkiye'den ayrıldıkları için ağlamışlardır. Türk-İş'in Başkanı da yufka yürekli olduğu için onlara baktıkça gözyaşlarını tutamamıştır.

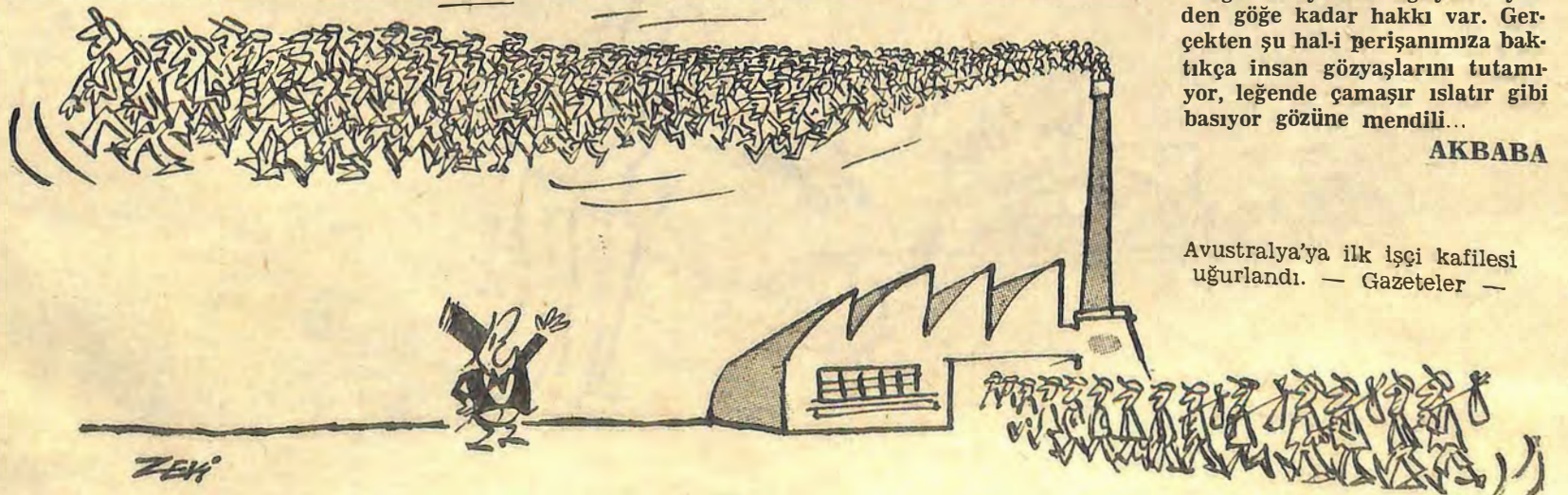
Ama Çalışma Bakam neden ağlamıştır? Acaba sorsanız:

— Türk işçilerini ben çalıştırmadım, vatandaşlarıma iş bulamadım, ben dururken bu dâvayı yabancılara havale etmek bana çok dokundu... mu diyecektir?

Eğer bu yüzden ağlıyorsa yerden göğe kadar hakkı var. Gerçekten şu hal-i perişanımıza baktıkça insan gözyaşlarını tutamıyor, leğende çamaşır ısıtır gibi basıyor gözüne mendili...

AKBABA

Avustralya'ya ilk işçi kafilesi uğurlandı. — Gazeteler —

— Kalkınıyoruz!..

Kültürlü köy

VEDAT SAYGEL

HÜKÜMET ileri gelenlerinin çıkacakları gezi sırasında, uğradıkları yerlerde yapacakları konuşmaları tesbit amacı ile bölgenin özelliklerini gösteren dökümanlar karıştırılırken, küçücük bir köyde halkın hemen hepsinin İngilizce gazeteler okuduğunu belirten bir kayda rastlanması parti kademelelerini karıştırmış, bu memnuniyet verici kültürel gelişmeyi incelemek için, parti meclis grubu hemen olağanüstü bir toplantı yapmıştı. Yapmıştı ya, grup üyeleri bölge haritasının başında saatlerdir kafa kafa ya verip araştırdıkları halde, adı geçen köyü bir türlü bulamamışlardı.

Eğildiği haritanın başından yorgun yorgun doğrulan biri:

— Bir köye kültür girmişse, bu başarı hepimizindir arkadaşlar, dedi.

Bir başkası cevap verdi:

— Peki ama, hani köyün haritada ki yeri?

Bir üçüncü politikacı atıldı:

— Efendim üzerinde durmamız gereken husus haritada yerinin olmaması değil, dev-i iktidarımız sırasında bu köye kültürün girmiş olması.

— Evet, dedi ilk konuşan. Dört yıllık faaliyetimiz sırasında hiçbir köye «Sizi haritaya alacağız» diye bir vaatte bulunmadık. «Medeniyeti ayağınıza getireceğiz, cehaleti yeneceğiz» dedik ve sözümüzü yerine getirdik. Düşünün bir kere... Okudukları bir mahallî gazete değil. Bir büyük kent gazetesi değil. Yabancı dilde yayınlanmış, yabancı ülkeden gelmiş bir gazete! Demek oluyor ki...

Duyduğu mutluluk yüzünden okunan politikacı, arkadaşının ağzından kaptı sözü:

— Demek oluyor ki, bu köylü vatandaşlarımız alfabeyi öğrenmiş, okuma yazmayı öğrenmiş, yabancı bir dil öğrenmiş ve sıra yabancı gazeteleri okumaya kadar gelmiş!

— İsmi neydi bu köyün?

Bir kaç kişi kafa kafaya verip yeniden dökümanları karıştırmaya başladılar.

— İsmi ile ilgili bir kayıt yok, dedi biri.

Köy konusundaki derin bilgisiyle tanınan bir politikacı:

— İsmi şimdi pek aklımda değil ama, bu köyü çok iyi hatırlıyorum, dedi. O incelediğiniz raporu da, ben hazırlamıştım galiba. Her köylünün cebinde bir İngilizce gazete bulunduğunu gözlerimle görmüştüm. Görmüştüm de, duyduğum memnuniyeti belirtmek için köye yabancı dilde yayınlanmış eserlerden bir kitaplık kurulması gerektiği hususunda, bu raporu kaleme almıştım.

Politikacıların en sözü geçeni:

— Not edin lütfen, dedi. Gezinin ilk günü partimizin üst kademelelerinden kurulu bir ekip bu köye gidecek, kültürel çalışmalarının devamı dileği ile bir kitaplık hediye edip, gazeteciler huzurunda törenle açılışını yapacaktır!

Sonra çevresindekilere sordu:

— Bahsi geçen köy hakkında daha etraflı bilgiye sahip olanınız var mı? Ne ile geçinirler? Eksikleri nelerdir? Köy konusundaki derin bilgisiyle tanınan politikacı:

— Yolu yoktur, dedi. Yağışlar başladı mı, çevre ile irtibatı kesilir.

Hâlâ dökümanları karıştıranlardan biri:

— Aman, yolunun olmaması daha iyi, dedi. Halkın geri kalmışlığını yoksulluğa bağlayan muhaliflerimize iyi bir darbe olur

Bir başkası:

— Evet, diye onayladı arkadaşını. Artık herkesin bilmesi gerekir ki, kültür ile varlık ya da yokluk birbirinden çok ayrı şeylerdir. Bir köyün yolunun olmaması, oraya kültürün girmesine engel olmaz! Yeter ki, millet bir şeyler öğrenmek istesin.

Köy uzmanı devam etti:

— Okulu yoktur.

— Demek insan istedi mi, kültürünü okulsuz da geliştirebilir! Bana sorarsanız bu bir avuç köylü vatandaşın kültürel kalkınmadaki başarılarının sırrını öğrenip, köy kalkınmasını bu gerçeğin ışığı altında bir plâna bağlamalıyız.

— Evet, dedi çoğunluk, hem gezimizi kolaylaştırmak, hem de köy konusunda köklü reformlara kalkışmak bakımından, adı geçen köyün bağlı bulunduğu il ve ilçeden meseleyi tahkik edip, başarının sırrını vakit geçirmeden Genel Merkeze bildirmelerini isteyelim.

— Hemen arkadaşlardan biri telefon edip, gereken direktifi versin.

Parti İl Merkezinin telefonu çaldığı zaman, koca binada masaların tozunu almakla uğraşan hademeden.

başka kimsecikler yoktu. Kaldırdı ahizeyi, kimin aradığını sordu, kimi aradıklarını sordu, söylenenleri dinledi, rengi sarardı, gözleri büyüdü, karşı taraf telefonu kapatır kapatmaz odacı, İl Başkanının numarasını çevirdi:

— Haberler çok kötü bey, diye başladı. Angara fellik fellik sizi arıyor!

— Neden, ne olmuş?

Zıngır zıngır titriyordu odacı:

— İngilizlerle işbirliği iden bi vatan haini, kimseye çaktırmadan bizim İbrahim'ların köyüne kültür sokmuş!

İl Başkanının da rengi atmakla beraber, yine soğukkanlılığını kaybetmedi:

— Kim yapmış bunu?

— Valla kimin yaptığını demediler ama, költürü köye kim nasıl soktuysa tahkikat edip, Angara'ya bildirmenizi emrettiler. Hem ayrıca bu meselenin parti dışına çıkmasını sıkı sıkı tembih ettiler.

İl Başkanı alı al, moru mor ilçeye açtı telefonu. Söylediklerinin duyulmaması için elini ağzına siper edip:

— Parti sırrıdır, dedi. Muhalefetten kimse duymasın. Sizin otuzüç hanelik Yeni Köy'e, vicdansızın biri költür denen bi şeyler sokmuş.

— Vay namıssızlar! diye bir küfür savurdu hattın öbür ucundaki. Ülen «Köy kuracıyk» dediniz, yardım ettik. «Tütüncülük yapacayk» dediniz, «Olur» dedik. Kaçak tütün içtiniz, ele vermedik. Köy denen yere költür sokmak sizin nenize ülen? Bu haltı kim yemiş?..

— Kimin başının altından çıktığını henüz bilmiyoruz.

— Toptan falakaya yıktırayım mı şu itleri?

— Hayır. Köydeki partilileri de topla, beni bekleyin. Meseleyi görüşüp, ne yapılacağına birlikte karar verelim.

Bir saat sonra «Yeni Köy» den gelenler de dahil olmak üzere, bütün partililer ilçe merkezinde toplanmış, olayı görüşüyorlardı.

İtina ile katıldığı İngilizce gazeteyi cebinden çıkarıp önündeki masaya bırakan muhtar:

— Valla, falanca kişiden şüphe ediyorum diyemiyeceğim, dedi. Neden dersiniz, o dediğiniz şeyi köyde kimse elinde görmedim. Ama gözü-müzü dört açıp, herkesi bir bir takip edelim.

Tütün kutusu ile cebindeki İngi-

Memurlara avans verilecek. — Gazeteler —

— Avansını kullanıyor!..

Sen (he!) de...

— Toplumda bitmez ihtilâl,
Hırslar doğar taze taze.
Karın doyurmaz kuru lâf
Runu düşünmez geveze.
— He valla!...

— Suyun görünmüyor dibi,
Balık avla herkes gibi.
Bizde usul bu Çelebi;
Böyle giriliyor göze.
— He valla!...

— Ahmıyorsan kâfi besin,
Sınırlı olsun hevesin!
Yükselmesin fazla sesin!
Getirirler seni dize.
— He valla!...

— Biri, bir şeyler dilemiş,
Öteki Makam peylemiş.
Boşta kalan dış bilemiş:
Devrimlere demiş «Herze»
— He valla!...

— Koltuğa; âlem sevdalı,
Hulûs çakmak bi im dalı (!)
On ara göre faydalı
«Sıçan sidiği denize»
— He valla!...

— Kalmıyorlar vâde sadık,
Boş lâflara kanıksadık.
Huzur çağına susadık
Rastlamadık çölde ize.
— He valla!...

— Nutukçular sürü sürü,
İş görürler üstün körü.
Çıkarlarından ötürü
Kimse değinmiyor öz'e.
— He valla!...

— Çalıyı dolan, dalanma!
Fodla görünce çullanma!
Güzellere çok su anma;
Mahvederler üze üze.
— He valla!...

— Kaçırılmış ipin ucu,
Ödemek zordur dış borcu.
Bu gidişle Abbas yolcu:
Yetkililer düşmüş acze.
— He valla!...

— Hele şu Milli Eğitim?...
Yıllar yılı bekler, yetim.
Her Bakan diyor: — Niyetim
Göstermektir bir mucize.
— He valla!...

Salâhattin KUTLU

lizce gazeteyi çıkaran bir başka köylü de muhtarın fikrine katıldı:

— Onu bunu suçlamadan bi şey çıkmaz, göz altına alalım köyü! Yapacak başka bir şey yoktu. Telefonla Ankara'yı arayan İl Başkanı, telefona cevap veren şahısa:

— Hörmetlerimi sunarım beyefendi, dedi. Emirleriniz üzerine derhal partimiz toplanmış, zatîlilerinizden habersiz köye költürü sokan sütsüzü kıskıvrak yakalamak için, bütün giriş çıkış yolları kontrol altına alınmıştır!

Telefonu kapatarak:

— Duydunuz, dedi partililere. Göreyim sizi.

Sonra çıkardığı sigara paketini muhtara uzattı:

— Yakmaz mısınız?

— Yoo, dedi muhtar. Değiştirmiyelim. Biz köycek bunu içeriz.

Tütün kutusunu açtı, önündeki İngilizce gazeteden yırttığı kâğıda bir tutam tütün koyarak, sarıdı:

— Hani bu kâğıdın inceliği, bizim gazatalarınkine hiç mi hiç benzemiyor. Paket kâğıdı değil, sigara kâğıdı mübarek!

Vedat SAYGEL

YELPAZE

REFİK ERDURAN

«GARAİP»

A CAİPLİK ne demektir, hiç düşündünüz mü?

— Alışılmışın, çoğunluğun, normalin dışında kalmak, diyebilirsiniz.

Ama o kadar kolay değil tarifi yakalamak. Çünkü karşınıza hemen yeni bir soru çıkar:

— «Normal» nedir?

Bu aylarda insanların nezle olması alışılmış bir durumdur. Salgın halini aldığı sıralarda çoğunluğun nezle olması da mümkündür. Ama öyledir diye her hangi bir zaman nezlelileri normal, nezlesizleri anormal sayabilir miyiz?

Sayılar ve ortalamalarla pek işişi bulunmayan, daha çok insanların görüş açısına bağlı bir kavramdır acaiplik.

Ailemizdeki yaşlılardan biri ne zaman tuhafına giden bir söz işitse aynı lafı ederdi:

— Ve minel garaip!

Benim çocuk kulağıma da hiçbir söz onun bu deyimini kadar garip gelmezdi...

Bütün bunları Londra'dan ayrılırken uçakta kendi kendime gülümseyerek düşünüyorum. Çünkü acaiplik ölçülerinin ne kadar iki yanlı olduğunu gösteren bir hal geldi dün başıma.

Uçağın Roma'dan vaktinde kalkamaması yüzünden Londra'ya bir buçuk saatlik gecikmeyle indim. Oysa orada tek gece kalaçağım için mutlaka bir piyes görmek istiyordum.

Aksi gibi bu hafta bir kaç büyük sergi birden açılmış; otellerde hiç ama hiç yer yoktu. Hacıağalar gibi taksitle kapı kapı dolaşırken bütün tiyatroların başlama saatlerini kaçırma tehlikesi belirdi. Otel bulma işini sonraya bırakarak bir tiyatroya daldım, valizlerimi ve bütün öteberimi pardesümle birlikte vestiyere verip salona girdim.

Temsil —kötü demiyeyim— acaipti.

Ama gece yarısına doğru, elim kolum dolu, Londra'nın merkezi Piccadilly alanına çıktığım zaman gördüğünü manzara temsili acaipliğini yüz kere bastırdı.

Kendimi bu alandaki zıırlıklara alışık sanırdım. Ancak son bir iki yılda marifetler zır delikten iyice zıırlı deliliğe yükselmiş.

Aklınıza hayalimize gelmiyecek biçimler, renkler ve kılıklara bürünmüş insanlar kaldırımlarda ve ortadaki Eros heykelinin çev-

resinde bağırsıyor, itişiyor, öpüşüp (daha uygun bir kelime bulamadığım için şöyle diyeyim) minceikleşiyordu.

Şenliği bir zaman seyrettikten sonra en yakın taksi durağına doğru yürümeye başladım. Valizleri güçlükle taşıyor, kucağımdakileri dökmek için ikide birde durup her şeyi yeniden düzenlemek zorunda kalıyordum.

Ve ara sıra çevreme göz attıkça aklımdan nedense yaşlı akrabamın lafı geçiyordu hep:

— Ve minel garaip... Ve minel garaip...

Birden yanımda biri belirdi, dostça «Yardım edeyim» diyerek valizlerden birini yerden aldı.

O tarafa dönerken ilk gözüme çarpan bir çift çıplak ayak oldu. Sonra dapdaracak bir pantolon, daha sonra atlet fanilâsına benzer bir gömlek, sonunda da bir yığın kıl gördüm.

Evet: Kıl... Saç, sakal, bıyık ve kaş birbirine öyle karışmıştı ki bir çift gözle bir ağızdan başka bir şey görülmüyordu pek. Ama ağzın gülümsemekte olduğu belliydi.

— Bu kadar çok dünya malına ihtiyacın var mı, ahbap? dedi. Gebereceksin be!

Ona şaşkınlığım geçiverdi; birden kendi halimin farkına varıp ben de güldüm, gerçekten o kargaşalıkta düzgün saçlı, kravatlı, lacivert elbiseli bir adamın valizler ve torbalarla boğuşması acaip kaçıyordu.

Yardıma teşekkür ettim. Taksi durağına kadar yanyana yürüdük.

İstemiyerek bakışlarımı ara sıra çıplak ayaklarına kaydırdığımı farkedince tekrar gülümsedi:

— Parasızlıktan değil. Özgürlük. Ayakların da özgür geziyor böyle. Hoşuma gidiyor. Ama insanlara gel de anlat. Bu yaz Türkiye'den kovuldum o yüzden.

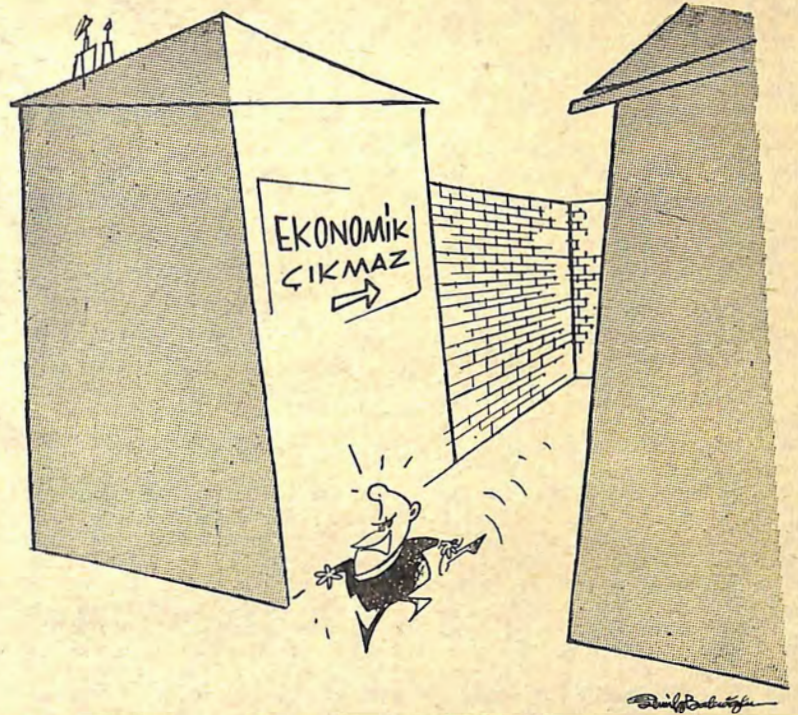
Zııı diye durdum:

— Yok canım! Nasıl oldu?

— Ne bileyim... Benim çıplak ayaklarım ahlâkımı bozarmış oranın. Kendi çocuklarından birçoğu parasızlıktan yalnayak dolaşıyor. Onlara bakacaklarına...

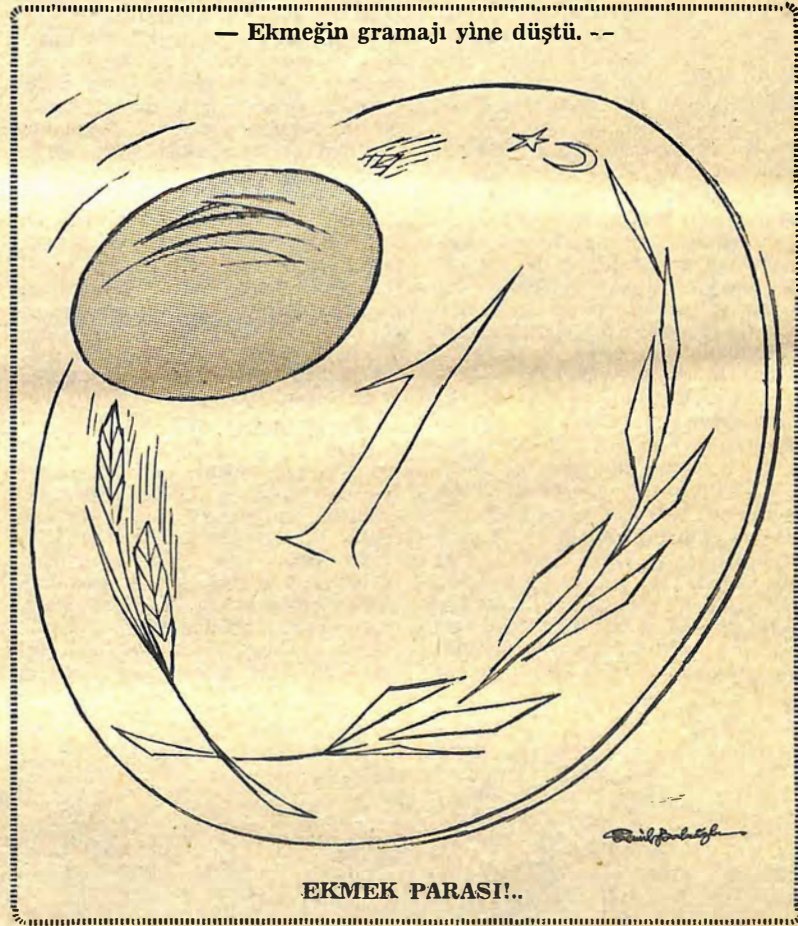
Bereket versin taksi bulduk da ne milletten olduğumu soramadı. Valizlerin malizlerin ortasında oradan uzaklaşırken Londra zıırlıklarına «Ve minel garaip» demiyordum artık.

Refik ERDURAN

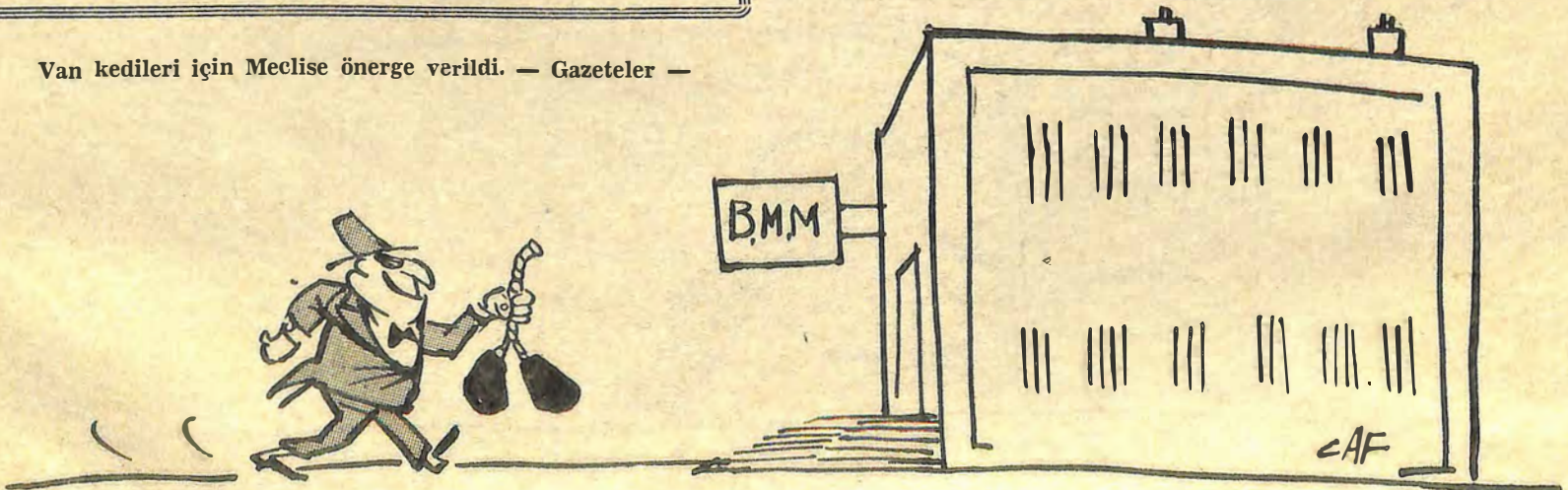
Yazısız

— Ekmeğin gramajı yine düştü. --

EKMEK PARASI!..

Van kedileri için Meclise önerge verildi. — Gazeteler —

Yazısız

C ANDAN celâletli, ataştan hararetli sevgili Gönül abılacığım... Evvelemirde bu mektubu sana yazdığımın ötürü affımı ıraca eder, eğerkim mümkünü varsa rediyoda «Halime'yi samanlıkta bastılar» şarkısını çığırmanı köylüm adına dilerim...

Gönül abılacığım, şu son zamanlarda başınıza gelenleri gazatalardan okuyunca, avratlar hariç tüm köy herifleri gara gara yas dutmaya başladık. Hadi diyelim, bi yılda Çağla-yangil'den daha fazla dışarıya çıktığın için 42 sene hapis vereceklermiş, o bişe deel. Bizim burda bi Meydancı Musdo denen herif var, daha doğmadan anasının garındayken dama girmiş, ondan sona bi daha da damdan gurtulmamış. O der ki, mapıslık heç bişe, yeter ki parın pulun ola! O zaman gardiyan bile sana temenna çakar, müdür bile hatireni sorar... Fakat, sizin şu Maruf gardaşın olan aşgınız yok mu, hani ne Layla'sı ne Mecnun'u, ne Keremi ne Aslı'sı, işte o aşgınız... Maruf gardaş önde, sen arkada sür babam sür tumafilli tee İzmir'den Hatay'a gadar. Maruf gardaş el eder, sen el eden. Bırakmazlar ki sizi bi benzın istasyonunda kohlaşsınız. Filim be abıla, dinime imanına filim... Ne gözü yaşlı Türkân Şoray abılamız, ne her filiminde verem olup ölen Muhterem Nur abılamız, ne de o bokusı kuvvatlı Ayhan İşşık ağabeyimiz öylesine acıklı filim çevirebilir. Gerçi eskiden Raş Kapor, Nergis, sonam Yusuf Vehbi böyle firaklı ataşlı, insanı çış eder gibi ağladan filimler çevirirlerdi ya, şindi nerde?

Neyise Gönül abılacığım, geldiniz hudut gapısına... Ne gati yürekli, ne galpsiz polislermiş onlar? Heç olmazsa insan orda bi bırakır, iki aşık kohlaşıversin, onların da canı var, onlar da insan, deel mi ya? Bu neye benzer biliyon mu Gönül abıla, gızın biri sana deyirmende he diyor, deyirmenci arkandan dutmuş bırakmıyor... Çok acı vallaha billâha be! İnsan Viyetnam'da gürşun yise, bu gadar gam yimez, hele ki olmuş armuda adamın ağzının suyunu akdıra akdıra bakıdalar... Polis işgencesinin bu gadarı da fazla hani. İnsan böyle hallerde böbrek grizi olur vallaha!...

Amma Maruf gardaş aynısı marul gibi hemi yeşili fazla, hemi de yağı fazla. Erkek adam da ha!... Var mı bizim melmekette, gaynanaşı gayınbabası gendini evden dışarı govsunlar da, o damat hem gaynananın, hem gayınbabanın, hem baldızın,

hemi gayınbilâderin, hemi de o çok sevdiği güllerden teze, menekşelerden kohulu canı ciğeri sevgilisinin canını almasın?... Amma dedik ya, Maruf gardaşımız çok bi erkek adam diye... Gapıdan govulduğu yere pencereden girerek tiyyareye atladığı gibi ver elini İsdanbıl diyor. Ah güzel İsdanbıl! Amma orda da olmuş armut, suyu akan iki ağız, arkasından dibine bi sarı kâğıt, postala efendiye geldiği yere!...

O günü köycek akşam yimeği yimedik desem inan Gönül abılacığım! Suçu ne, gabiyeti ne bu Maruf gardaşın? Varsa bi gabiyeti hükümatnan beraber biz de bilek! Biz de Hayrettin Nakipoğlu'ndan bir olak! Böyle düşünürkene, gafa patlatırkene, birdenbire âzadan Tokmakçı Teyfiğin aklına Gilling Hoca geldi. Gerçi bu göçmen hocanın eskiden ismi Uyuş Hoca idi ya, nedense iki senedir ona Gilling Hoca dimesin mi kimse tanımaz. Onu da Düzdibeğin mikdarının oğlu Gafur goydu. Gafur'un elinde Gilling diyerekden bi kitap varmış. Bi Gillinge bakmış, bi Uyuş Hoca'ya bakmış. hocanın gaburgaları sâkosundan belli, demiş bu Gilling Hoca. Galdı getti adamın ismi Gilling Hoca...

Köycek garar virdik, Düzdibeğe gideceğiz ve bu Gilling Hoca'ya fal baktıracağız. Baktıracağız ki, Maruf gardaşın gabiyeti neymiş öğrenek. Olurkim niyeti ciddi deeldir de, alır bizim gül gibi gızımızı gurbet elerinde irezil eder, belki hükümatın dediği gibi Maruf gardaş essahdan gassap çırağıdır da Gönül abılamız yek ekmeğe mühdâç eder...

Haa, Gilling Hoca deyip de geçme ha!... Her bişeyi bilir. Ortanın

solu memlekette yokken ilk defa biz bu sözü Gilling Hoca'nın ağzından duyduk:

«A be görürüm bi paşa, paşa ki kendine kim karışa? A be der, sul olsun, sonam bir de urta olsun!»

Biz sorarız:

«Şekeri orta?»

«A be yuk, sul urta! Var bi Ecevit, çıkarır gazata. Paşa bi gece yarısı aşık ata, aşık yan yata, Paşa uynar sevinçten gübek ata ata, der kurtuldu altı uk!»

Sonra Gönül abılacığım, hani bir Edvard Kennedy vardı ya, daha bundan kaç ay evvel demiş Gilling Hoca:

«A be görürüm Sirhan!»

«Silvan mı Hoca?»

«A be deyil, gâvur elindedir bu Sirhan. Vardır elinde bir gasatura, keser durur Kennedy'yi!»

Sonra bir gün Gönül abılacığım, dedi ki bu Gilling Hoca:

«A be durun, gürürüm suyun içinde bir Türkes, debelenir yerde, hem de bağırır uha uha!... Yapar cudo, yapar kumando. Yetiştirecek bu adam cudocu nefer, salacak Türk'ün namını dürt bir yana... Diyecekler öldüyse Türk güleş, vardır şimdi bir cudosu, hem de baboş Türkes'i. Türkes vurur tuttuğunu yere. Ayrıca gürürüm bi başkan, kucamandır burnu sanki dağ... Yanında vardır beşyüz kişi, yarısı doktor... Ama ben süylerim duğru, olacak adam burda isâl, yiyecek lâhmacun, tandır kebap, kuzu baş, diyecek sunra amanın vaş! Ne bizim doktorlar, ne onların doktorları, diyecekler yuk çare, gidecek adam Fransa'ya isâlli ne çare?»

Sonra Gönül abılacığım, diyor ki Gilling Hoca:

«Vardır bi Feyzioğlu, kuç komuştur partisini, çekilecek bu ilerde siyasetten, açacak bi kasap dükkânı, ulacak kuç kasabı. Görürüm bi Bü-lükbaşı, ağrımaz kunuşmaktan hiç başı, kunar başına bir devlet kuşu... Olur önce Münih'ten bir senatür, hemi de temelli senatür... Severler Alamanyalı gızancağızlar bunu, ederler iki sene sonra Alaman-ya'ya Başbakan. Anlatır televizyonda hikâyeler, atar fabrikalar top, gülerken, kakhaha atarken işçiler. Olur Alamanya bize mühtaç...»

Dinime imanına Gönül abıla Hamido işini bile bundan üç ay önce söylemişti Gilling Hoca:

«A be gürürüm bi kocaman bıyık, guvulur partisinden. Ama kapışamaz diğer partiler böyle bir arslanı! Derler gel bize! O der, ben zayıfın yanındayım. Gider birlik olur Aziz-oğlu'ndan...»

İşte böyle bizim Gilling Hoca'mız Gönül abılacığım. Senin için de ne dedi biliyor musun?

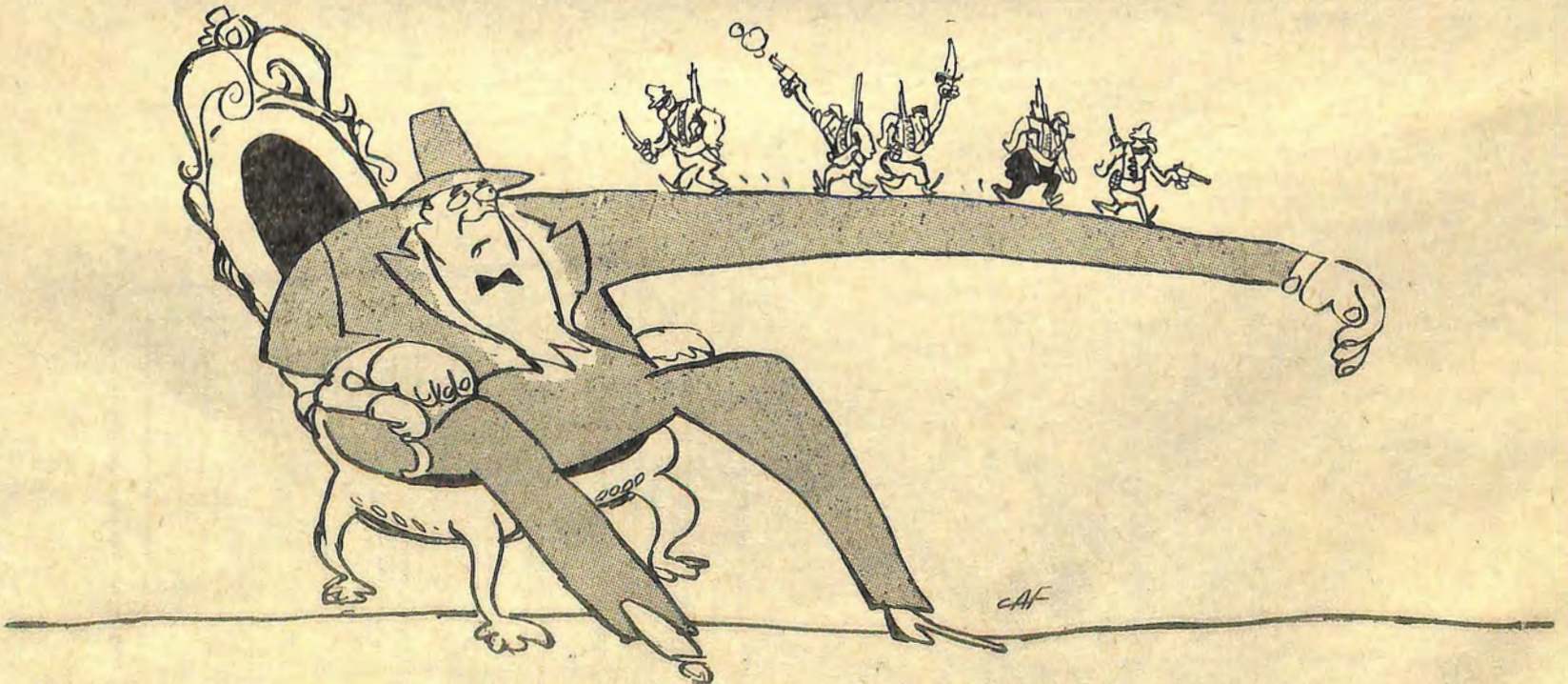
«A be gürürüm sarışın bir avrat, düşmez dilinden Halime. Var bir de babayığit delikanlı, derler adına Maruf! Sever bu avradı canı günülünden. Ama razı ulmaz hükümat evlensin bunlar. Der hükümatın büyüğü Nana böyle gitti, der hükümatın büyüğü Türk lukumu Neclâ Ateş böyle gitti, der hükümatın büyüğü Neclâ İz böyle gitti, kail ulmaz günlü Gönül'ünün gitmesine. Sever hükümat çok bu sarı avradı... İstemez ki ayrılınsın memleketinden... Var Gönül'e Maruf'tan sonra bir kısmet, sonra var bi kısmet daha, bi kısmet daha, bi kısmet daha... A be kuyruk var, kısmet kuyruğu var. Üzülmessin hiç bu sarı avrat, Maruf olmaz, Arif olur, Arif olmaz Salih olur... Ama Gönül gibisine kör Salih olmaz...»

İşte böyle Gönül abılacığım, bizim Gilling Hoca'nın falı bu. Faldan sonra inan olsun içimiz çoh bi rahatladı... Köycek, Gönül abılamız evde galacak, diyerekden yas dutuyorduk, çok şükür Allaha daha geride gısmet guyruğu varmış...

Tüm köylü, güzel gözlerinden öper, tez elden gısmetinin açılmasını Allahdan niyaz ederik...

Çömlekliler adına
Zakir Kalkuyruk

Muzaffer İZGÜ

Eşkiya kol geziyor. — Gazeteler —

PAZARTESİ

Çaresiz kalınca...

İkibuçuk aylık bir dinlenmeden sonra, Meclislerimiz yeniden açıldı şükür. Bu açılış, basınımıza da gözle görülür bir canlılık getirdi. Gazetelerin kimi gündemle ilgileniyor, kimi kantinle... Örneğin, biri üç dört saat içinde onbeş bin liralık filtreli sigara satıldığını yazarken başka biri, kalem kalem sıraladığı gündemi veriyor:

2 gen soru, 4 genel görüşme, 13 Meclis araştırması, 248 sözlü ve yazılı soru, 62 kanun tasarısı teklifi ve 151 yasama dokunulmazlığı tezkeresi...

Filtreli sigaraya hücum etmeyip de, ne yapacaktı parlâmenterlerimiz? Birikmiş meselelerin içinden çıkmasını beceremsek bile, hamdolsun sigarayı tütürüp efkâr dağıtmasını biliriz!

SALI

Söyleyene bakma...

Kütahya ek gübre tesislerini hizmete açan Demirel, «Hepimiz fakara olacağımıza, hepimiz zengin olalım» demiş.

Hani bir halk deyişimi vardır: «Söyleyene bakma, söyletene bak» derler. Söyleteni düşünüp, bayağı sevindik doğrusu. Zenginliği tarımdan umduk, olmadık. Sanayiden umduk, umduğumuzu bulmadık. Sayın Demirel'in buyurduğu gibi, inşallah gübre sayesinde zengin oluruz. Fakat ne yalan söyleyelim, bu hayat pahalılığı böylesine sürüp giderse bırakın zenginliği, gübre yapmaya yetecek gıdayı bile her halde zor buluruz!

ÇARŞAMBA

Adamın erkeği!

Hamido yine günün kahramanı. Hangi gazeteyi elinize alsanız boy boy resimleri, sütun sütun demecleriyle hazret karşınıza çıkıyor. Memleketteki Hamido'ları birbirine karıştırmamanız için hemen açıklayalım: Bu bahsettiğimiz, dağdaki değil, parlâmentodaki Hamido!

Ettiklerini bir kere daha gözden geçirelim isterseniz:

Malatya A.P. İl Başkanlığı seçimini kaybetmiş.

O öfkeyle il ve ilçe merkezini işgal etmiş...

Ve koltuğa kurulup, başkanlığını ilân etmiş!

Aynı Hamido, bundan bir süre önce de bindiği T.H.Y.'na ait bir uçakta, yolculuk süresince üstündeki silâhları teslim etmesi gerektiğini hatırlatan uçak personeline, «Silâhlarımı veremem. Erkek adam silâhı ile doğar, silâhı ile ölür» demişti.

Doğru. Politikacının erkeği silâhı ile doğar, silâhı ile ölür. Ve yaşadığı sürece göz diktiği yerlere oy ile gelemeyse, kaba kuvvetle gelir!

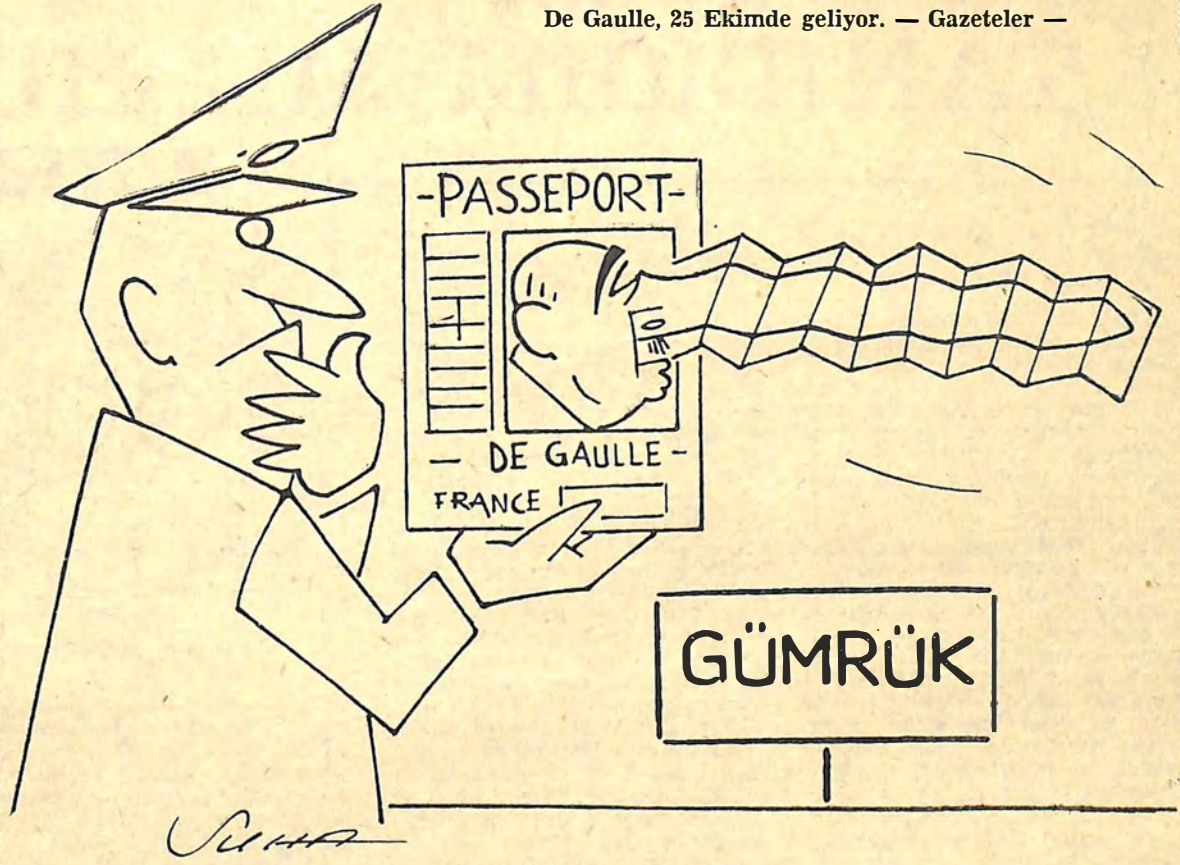
PERŞEMBE

Sayılı fırtınalar

Ekmeğe gelen sekiz kuruluşluk zamdan sonra sütçüsünden sucusuna, kasabından oduncusuna, mahallebçisinden lokantacısına kadar bütün meslek erbapları zam kuyruğuna girmiş.

Eee, takvim yapraklarına bakılır, eskilerin dediklerine inanılırsa Ekim, fırtınalar ayıdır zaten. Yeni düzenlemeye göre, belli başlıları da şunlardır:

Koç katımı!

PASAPORT MUAYENESİ!

Turna geçimi.
Yaprak dökümü.
Kestane karası.
Meryem ana fırtınası.
Ve bir de bizim, zam furçası!

CUMA

Maksat değişiklik değil mi?

C.H.P. İstanbul Gençlik Kolu kongresine, sosyal reform taraftarı C.H.P.'nin sosyalist olmadığını bir mesajla bildiren İnönü, Hacettepe Üniversitesi Rektöründen baş nakliyle ilgili bilgiler almış.

İlahi Paşam... Bir zamanlar sağa sola düşman kesilip «Orta» yı savundunuz. Sonra ortayı bırakıp, ortanın solunun kurtuluş yolu olduğunu cümle âleme duyurdunuz. Ve sonra yine dönüş yapıp, «Sağa da, sola da duvar çektik» buyurdunuz. Şimdi ise solu övüp, solculuğu yeriyorsunuz.

Fikir değiştirerek güzel güzel durumunu idare etmek varken, kafa değiştirmeyi kafanıza kim soktu Allah aşkına?

CUMARTESİ

En emin yer

Alınan bir kararla, boş gezen bütün hırsızlar ve yankesiciler Belediye'de çalışacaklar.

İslah-ı nefis etmeleri için, bir nevi göz hapsine alınacaklar demek. Çünkü Belediye dendi mi, malsız mülksüz parasız pulsuz bir dört duvar gelir aklı. Adam şeytana uyup soygun yapmak istese soygun yapamaz. İş yankesiciliğe vursa, kimsenin cebinde metelik bulamaz! Böyle bir yerde uslanmaz da ne olur?

Bize sorarsanız, yalnız Belediye'ye almakla da bırakmamalı bunları. Mümkünse her birini memur kadrolarına sokmalı. Ayda üç beş kurşluk maaşla geçinmek zorunda kal-

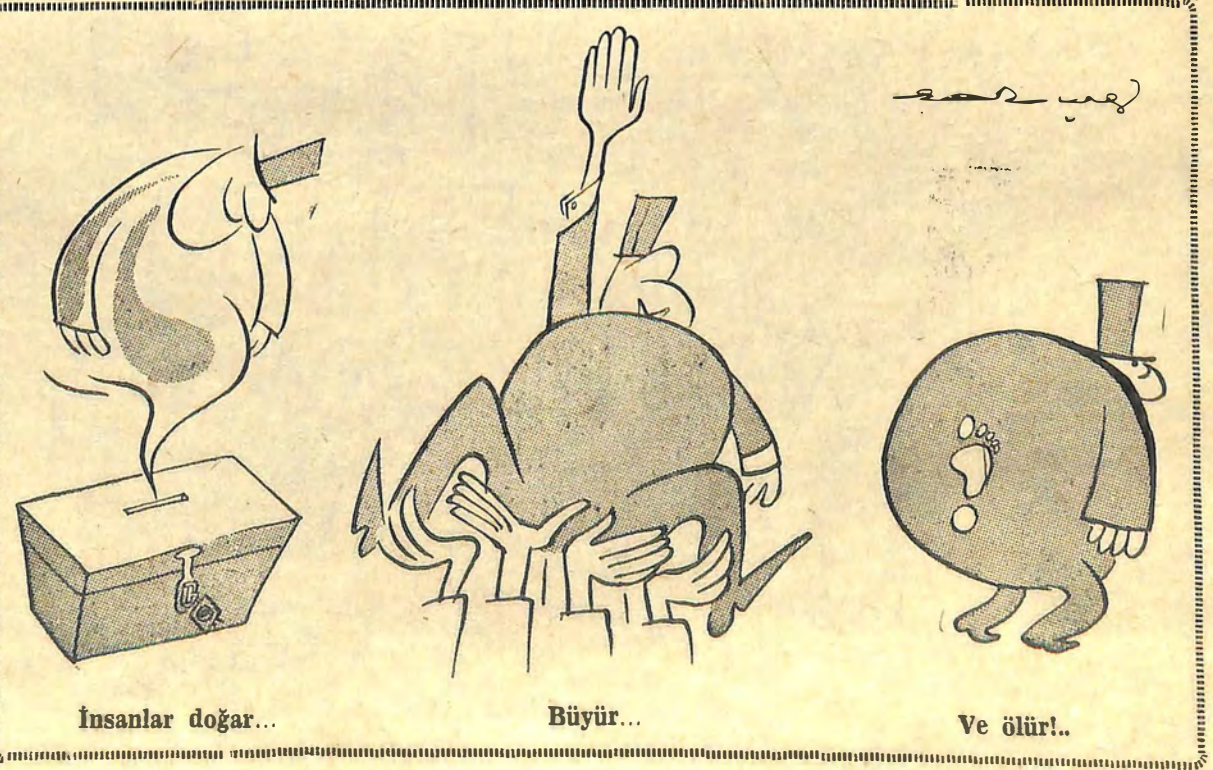
sın, umudunu personel kanununun çıkmasına bağlasın, suç işlemeye tövbe etmezse, ne dersiniz deyin!

PAZAR

Sıra ile

İnceleme ve ikna gezisine çıkmadan önce yurt dışında çalışan doktorlarımıza ateş püsküren jet Bakanımız, Avrupa'dan başlayıp, Amerika'da biten gezisinden sonra kuzu kuzu yurda döndü ve döner dönmez de bir demec verdi: «Türkiye'deki bütün başhekimler, hekimler ve hemşireler, görgülerini arttırmak için Amerika'ya gönderilecektir!»

Bu açıklamadan sonra Amerika'daki doktorlarımızın değil, Sağlık Bakanımızın geri döndüğüne şükretmek gerekir. İkna etme gezisinden, ikna oldu döndü demek. Başhekiminden hemşiresine varıncaya kadar Amerika'ya göndermeye kalkışması, başka nasıl izah edilebilir?

İnsanlar doğar...

Büyür...

Ve ölür!..

TANIDIĞIM MEŐHURLAR

Naci Sadullah

— 3 —

ÖMER RIZA DOĞRUL

Adına h l  «B b l li» caddesi denilen «Bizim Yokuő» ta edinebilmiő olduğum en yakın dostlardan birisi de oydu.

«Kahire» nin meşhur «C mi l-Ezher» inden mezundu. Arapçayı ve İngilizceyi ana dili gibi  ilirdi. O iki yabancı lisandan dilimize, değerleri h l  taptaze duran pek çok eser  evirmiőt .

İkinci Cihan Harbi devam ederken, dış politikada ikiye bölünmüő bir Türk basını vardı.

Bazı gazeteler Alman'ları, bazı gazeteler de m tfevikleri destekliyorlardı. Ve Alman'ları destekleyen gazetelerle m tfevikleri destekleyen gazeteler arasında siyasi tartışmalar çıktıkça, Alman taraftarları, m tfevikler cephesinde Sovyet'lerin de yer almasından faydalanarak, o cepheyi savunanlara:

«— Kom n st!...» diyorlar,

M tfevikleri tutanlar ise karőısındakileri:

«— Faőist!...» diye damgalıyorlardı.

Bir takım maksatlı kiőilerin bizim adımıı da kom n ste çıkarıma-ya çabalamaları iőt  o zamandan baőlar. Fakat lütfen d ő  n  z ki, yazarlarının tümüne birden «kızıl» damgası vurulan «Tan» gazetesinin o zamanki yazarlar kadrosunda, ko-yu muhafazak rlıklariyle tanınmıő mesel  «Burhan Felek» ten, «Refik Halit» ten, «Ulunay» dan başka, «Hazret-i Muhammed», «Asrı Saadet», «Hazret-i  mer», «İsl miyyette Devlet» ve «İsl m Tarihi» yazarı ve Kur'an mütercimi, Kur'an müfessiri, büyük din bilgini çok sevgili dostum, şimdi çoktan rahmetli olmuş «Ömer Rıza Doğrul» bile vardı!

İőt  o sıralarda, bir gece, «Bizim Yokuő» un şimdi «İstanbul» adını almış «őtaynbruk» isimli ünlü bir lokantasında, «Ömer Rıza Doğrul» la karőılıklı oturmuş, mutad sohbetlerimizden birine dalıp gitmiőt .

Bir ara masamıza «Doğan N di» geldi. O zamanlar, «demokrasi», bu-

günkü korkunç haliyle çok şükür henüz kurulmamıő bulunduğu için, Türk basınına, yüzde yüz medeni bir karőılıklı tolerans h kimdi. Bu sayede, siyasi hasımlarımızla sabahları gazete sayfalarında alabildiğine őiddetle çatıőmamız, akőamları buluőup da kardeőçe kadeh tokuőturmamıza asla engel olmuyordu.

Nitekim, o sabah, «Cumhuriyet» gazetesi aleyhinde nice yazılarımızın çıkmış olması, o gece sevimli «Doğan N di» nin masamıza dostça oturmasına m ni değildi.

Doğan N di, yanımıza oturup ilk kadehini yuvarlamasından biraz sonra  mer Rıza'ya takıldı:

«— Yahu  stad, dedi, neydi senin o bugünkü yazın? Besbelli ki, —beni göstererek— böyle solcular arasında yaőaya yaőaya, yavaő yavaő sen de sola kayıyorsun!...»

Ömer Rıza Doğrul, seyrek yaptığı, fakat hepsi birbirinden oturaklı n ktelerinden birini savuracağı zamanki alıőkanlıĐı ile gözlüğünü yavaőa çıkarıp g derisi ile silmeye koyularak gülümsedi ve:

«— Erenler, dedi, bizim zerre kadar sola kaydığımız yok; fakat siz o kadar sağa kayıyorsunuz ki, biz bile yanınızda  det  «solcu» gibi görünüyoruz!...»

Siz, bu son derece isabetli nükteden, Türk basınının bugünkü teőh-sini de kolayca çıkarabilirsiniz: Bugün piyasada öylesine «sağı» cerideler peydahlandı ki, «Cumhuriyet» gazetesi, kırk yıl önceki d ő ncele-rinden hiçbirisini deĐiőtirmemiő olduğu halde, şimdi «solcu» sayılıyor!

Demek biz, kalkına kalkına, dev adımları ile ilerleye ilerleye, niha-yet «ermiő» olacağız.

Zira iőt  görüyorsunuz: Sağımız solumuz belli olmaz oldu bizim!... * * *

«Hatay» ın ilhakından evvel, Atatürk'ün emriyle, İstanbul Radyosunda her gece,  mer Rıza Doğrul tarafından bir Arapça konuşma yapı-lıyordu.

«El'iz at l-Arabiyye» diye baőla-yan ve «Ve il l m lteka» diye sona eren bu gerçekten dokunaklı olmuş siyasi, edib ne ve hatib ne konuő-

Ömer Rıza DOĞRUL

maları ancak, en az elli yaőına bas-mıő olanlar hatırlayabileceklerdir...

Ömer Rıza, Arapçayı o kadar güzel konuőuyordu ki, kendisini tanı-mayan vatandaőlarımızdan pek çok-ları onun Arap olduğuna hükmet-miőlerdi.

İőt  o sıralarda, aktör Vasfi Rıza Zobu, kalabalık bir i ki sofrasında,  mer Rıza'nın Arapça konuőmalarının bir taklidini yapmış!

Bunun haberi kendisine ulaőtırıl-dığı zaman, ben, bir i ki masasında  mer Rıza ile beraber bulunuyordum.

Gözlüğünü çıkarıp g derisi ile sil-meye koyuluőundan, «elcevap», yine enfes bir nükte oturtacağını anla-mıőt m. Nitekim oturttu da:

«— A efendim, dedi, o konuşma-larımda Arap mukallitliğı yapan ben'im. O Vasfi Rıza denilen zat, kalkmıő mukallidin mukallitliğini yapıyor demek! Fakat  yle yapacağına, benim T rk emi taklide kal-kıymıő bulunsaydı, çok daha isabetli davranmıő olurdu!...»

«Doğrul» un Türkçe diksiyonu, gerçekten de taklit olunmaya değe-cek kadar güzeldi!

* * *

«Ekrem Tur», otuz k s r yıl  n-ceki Beyoğlu Halkevi Başkanı.

Kendisine her hafta ayrılan za-man içinde, Beyoğlu Halkevi adına

benim konuőmamı istiyor. Ben de İstanbul Radyosunda her hafta, ko-nusu siyasi olmayan bir konuşma yapıyorum.

Radyonun idarecileri, okuyucuları ve sazandeleri arasında, Mesut Cemil, Safiye Ayla, Deniz Kızı Eftal-ya, Münir Nurettin, Sadı İőilay gi-bi gerek o devrin, gerek bugünün  nl ri ölümsüz kişileri de var.

Ben bunların hepsi ile tanıőmıő, fakat Safiye Ayla'yla dostluğumu, —onlar arasında yalnız kalmış bu-lunan sadece ikimiz olduğu için— biraz ileriye götürmüőtüm.

Fakat aramızda bugün h l  de-vam etmekte bulunan o dostluk, —hiçbir zaman gerçek arkadaőlık-tan başka bir mahiyet almadığı hal-de— bizi őurada burada beraber g -renlerin menfi tefsirlerine uğratıl-mıő...

Bu durumu  mer Rıza da biliyor ve bahsimin geçtiği her toplantıda beni savunarak konuőuyor.

Fakat o, Safiye Ayla'yla aramızda başka biçim bir münasebet bulun-madığı iddiasını g tmemize taraf-tar değil:

«— Sen, diyor, yakıőıklı, ünlü, be-k r ve genç bir yazarısın. O da pe-şinden on binlerce erkeğin koőtuĐu hârika sesi ve őahane vücutlu genç ve dul bir sanat ar. Bunun için şimdi biz ne söylesek, işin i y  n n  bilmeyenler bizi nasılsa m nk r sa-yacaklardır. Kaldı ki, «Safiye» gibi bir sanat arın, onların dedikleri bi-çimde bir dostu olmak da, senin i- in őerefli bir « apkınlık zaferi» sa-yılır. Bunun seni  zen tarafına ge-lince, söylentinin o yönüne «Safiye» yi ve seni yakından tanımayanlar-dan başka hiç kimse inanmaz. Bi-zim için kıymetli olan ise, seni de, onu da yakından tanıyanların hükümleridir!  tesine boőver. Zira davranıőlarının, düőmanları tarafın-dan kötü yorumlanmasını birçok meőhurlar bile önleyemedi.»

İőt  o őartlar içinde, ben İstan-bul Radyosunda, Beyoğlu Halkevi adına yaptığım konuőmalardan bi-rinde, konu olarak «ses» i ele almı-őım:

«İnsanlar, «güzel ses» ten hoőlan-maya, nasıl, ne zaman baőlamıőlar-dır? İlk nota, kimin tarafından, na-sıl bulunmuőt r? «Müzik» kelimesi nereden gelmektedir? Musiki, son-radan bütün dünyaya nasıl yayıl-mıőt r?...» kabilinden nice soruları, halkın anlayabileceği bir dille cevap-landıran «v lger» ve «enstr ktif» bir konuşma olmuş o!...

Ben radyoda bu konuőmayı yapar-ken,  mer Rıza, bir dostunun evin-de ve kalabalık bir i ki sofrası ba-şında bulunuyormuő:

İ iyorlar ve açıkları İstanbul Radyosundan, benim yaptığım o konuőmayı dinliyorlar...

Ben radyodaki sözlerimi bitirin-ce,  mer Rıza'nın sağında oturan bayan:

«— Hayret, demiş, biz Naci Sa-dullah beyin, musiki hakkında bu kadar geniş bilgisi olduğunu hiç bil-miyorduk!...»

Ömer Rıza, gözlüğünü çıkarıp g -derisiyle silmeye koyulmuő ve pek az sonra da, şu dev n ktesini yapıő-tırmıő:

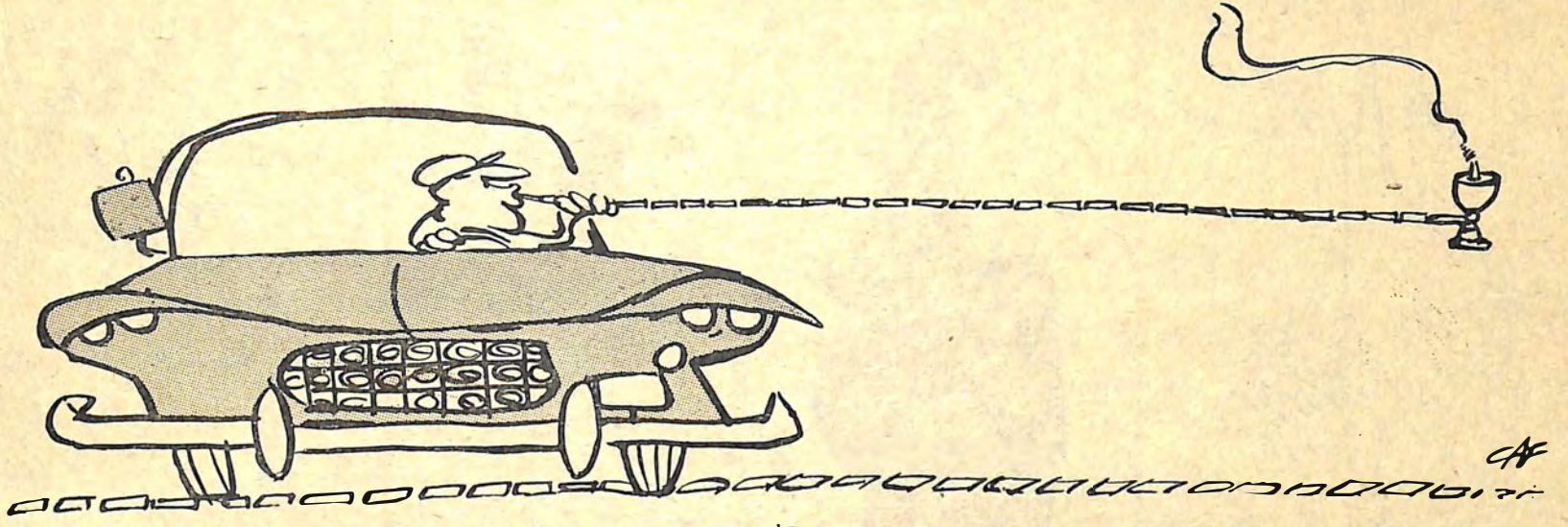
«— Aman hanımefendiciğim, Na-ci Sadullah musikiden nasıl iyi an-lamaz? Alaturka musikimizin en güzel enstrümanına eőlik eden o değ-ili mi?»

Naci Sadullah DANIő

GÜN OLA, HARMAN OLA ...

— Al teyzeciğim, hammaliyesi de bizden!..

TEDBİR!

YEŞİLÇAM GÜZELLERİ

AJDA PEKKAN

Resmini kapak yapan yükseliyor tirajda...
Artistlik, şarkıcılık yollarında virajda...
Ölümsüz bacakları kışın mini etekli,
Yazın bikini mayo ile Ajda plâjda...

FİLİZ AKIN

Biblo gibi sarışın, şu güzele bir bakın:
Kraliçe olması geliyor akla yakın.
Her haliyle tam hanım ve hanımcık bir güzel;
Başarılı oyunlar veriyor Filiz Akin.

SEVDA FERDAĞ

Yükseliyor zirveye, çağ şimdi onun çağı...
Bir bakışla öldürür, hayat verir dudağı...
Onun gibi vamp daha gelmedi perdemize,
Kalben jeneriğime yazdım Sevdâ Ferdağ'ı!

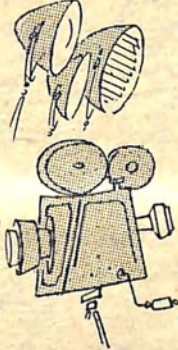
SELDA ALKOR

Selda Alkor sıçradı mikrofona kuş gibi,
Sanki beyaz perdede fazla yorulmuş gibi...
Hülyalı bakışları çok gördüler perdeye;
Şimdi onu sevenler candan vurulmuş gibi.

PERVİN PAR

Çok güç bir rol mü var? O rolü Pervin oynar.
Bono para etmezse onun mikrofonu var.
Yapımcılar çalsın da yönetmenler oynasın;
Şarkısını dinletsin seyirciye Pervin Par!

Mukadder ÖZAKMAN

SEVİNÇ PEKİN

İşte bir seks bombası, bakıp bakıp iç çekin...
Şöyle bir soyunsun da fotoğrafını çekin!
O güzel vücuduyla ün yapmıştı perdede,
Şimdi sahnede şarkı söylüyor Sevinç Pekin.

TAŞ BEBEK

Hem şarkıcı, hem artist; aman değmesin nazar!
Mâruf Beyin hasreti şimdi kor azar azar...
İlgililer takibat açsınlar: «Emine'yi
Samanlıkta bastılar», tanıktır Gönül Yazar.

FATMA GİRİK

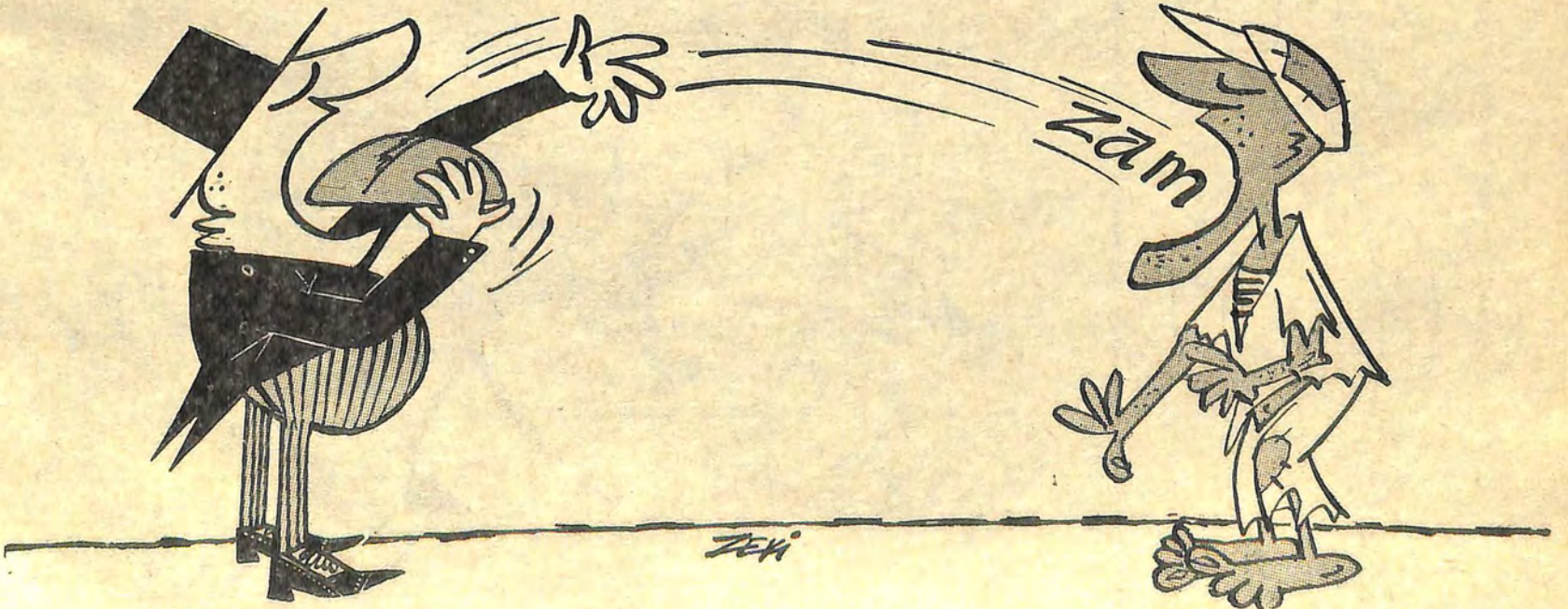
Adını vermiş ise bir filimde jenerik,
Görünür baş plânda gözleri yeşil erik.
Perdede konuştuğu sanki yetmezmiş gibi
Sahnede de konuşup duruyor Fatma Girik.

SEMA ÖZCAN

Bono rüzgârlarıyla şimdi uçan uçana...
Yeşilçam'dan sahneye herkes kaçan kaçana...
Biz de can-ı gönülden başarılar dileriz,
Perdeden tiyatroya dönen Sema Özcan'a!

HÜLYA KOÇYİĞİT

Futbolcunun hakkını seyirci eder teslim:
En büyük transferi Hülya'ya yaptı Selim!
Hayatının aşkını yaşıyor şimdi Hülya,
Mutluluklar dileyip biz de lâfı keselim!

— Ekmeğe zam yapıldı. —

Bursa'da 83 kadın silâh taşıma ruhsatı aldı. — Gazeteler —

Yazısız

ANA - KIZ!

SİVASLI HASAN EFENDİ

Artık başkente dönüş zamanı geldi. Sivas'lı Hasan efendiyi arayacağım, el arabasıyla, valizlerimizi iskeleye taşıyın diye... Ve Ankara Mektubu, yeniden yalnız Ankara Mektubu olacak... Başbakan diyeceğim, son Bakan diyeceğim, Bilgehan diyeceğim, sanki Türkiye'de yalnız onlar varmış gibi... Bu yazı, o konulara dalmadan, son soluğum...

Hangi rüzgâr onu Büyükdada'nın kalabalığına atmıştı, taaa Sivas'lıdan kırkbeş sene önce... Nasıl bu yalnızlıkta yarım asır yaşamıştı, değişen zamandan habersiz? Kendisi için bir şey değişmemişti ki... Kırk beş sene önce, el arabasıyla, yazlığa gelenlerin eşyalarını taşımıştı iskeleye

den evlere, kulüplere... Belki el arabasını değiştirmişti bir kaç kere, o kadar... Diğer meslektaşları onu korur haldeydiler. Hepsinden yaşlıydı, Hepsinden yalnızdı. Hepsinden isyansızdı.

Nerde yatardı, nerde kalkardı, sevinçleri neydi, kederleri neydi? O haliyle kırkbeş seneden beri, Sivas'ta aile beslermiş...

Bir şiir söyledilerdi, bir kısmı hatırimda değil... İz bırakmadan göçen, yüzbinlerce Hasan efendinin şiiriydi:

«Ali'nin ne güzel elleri vardı»
«Ali'nin ne güzel elleri vardı»
«Yalaza sıcakta, kış kıyamette»
«Taş kırdı Sivas'ta, Balıkesir'de»...
Son mısralarda, kendim bir şeyler uyduruyorum galiba!...

«Ali'nin ne güzel urbası vardı»
«Ali'nin ne güzel urbası vardı»
«Tuttu da Soma'da birine verdi»
«Ali'nin ne güzel urbası vardı»...

«Ali'nin ne güzel gözleri vardı»
«Ali'nin ne güzel gözleri vardı»
«Sudan ucuz verdi maden ocağında»
«Ali'nin ne güzel gözleri vardı»...

Ressam Orhan Peker, Paris'te okumuştur bizlere bu şiiri:

«Neden sonra gittim, Balıkesir'e»
«Develer geçti eskisi gibi»...
«Ali'yi ne soran, ne bilen vardı»
«Ali'yi ne soran, ne bilen vardı»...

İçlenmedin mi Akbabam?...
Kimbilir «Ne var» demişlerdi, o

Şarap istihşali hızla artıyor. — Gazeteler —

Yazısız

— Anladık, müzik ruhun gıdasıdır ama; sen kötü bir gıda rejimi tatbik ediyorsun!

Anadolu halkının yüzlerce sene beslediği İstanbul'da... Ki, Anadolu'lu Hasan efendi, o «varı» koşturmuş yarım asır evvel... Bir kere geldikten sonra da, dönmek zoruna gitmişti. E İstanbul, şikâyet ediyorlar, «Efendiiim bırakmamalı... Anadolu gelip yerleşmemeli»... diye... Azıcık İstanbul da Anadolu'yu beslesin... Yalnız vurguncuyu değil...

Yazın, Hasan efendiyi bulacağım Akbaba. İskeleyedir. Ada iskelesinde... O çocuksu, o yeşil, o anlaşılacak kadar isyansız gözleriyle bakacak... Denizi, çamları, zakum çiçeklerini ve Sivas'lı Hasan efendiyi özleyeceğiz... Kimi özleyelim ki?... Pistte hoplayan, onbin banknotluk elbiseli, onaltı yaşında, tasasız, sorumsuz, çakalı mı? Göbek göbek es-

nafları mı? Öbek öbek pırlantalı, tiz sesli, yereyağlı kakkahalı hanımları mı?...

Tabii ki, koparılmış bir yaprak örneği kaderin Sivas'tan İstanbul'a savurmuş olduğu Sivas'lı Hasan efendiyi anacağız sızılı bir anışla!...

ÜSKÜDAR'DAKİ BİTPAZARI

Ufak ufak, karanlık karanlık dükkânlar... İçlerinde akla durgunluk verecek bir yığılma... Hayalleri, duvara kısırlanmış saray aynalarına vuran tersine döndürülmüş koltuklar, tozlu konsollar, çesmi bülbüller, bronz karyolalar, testiler, saatler, heykelcikler...

Zevkiniz ve bilginiz varsa, nefis parçalar bulabilirsiniz... Lui Kenz

sandalyeler, restorasyon bahçeler, eski Edirne sandıkları...

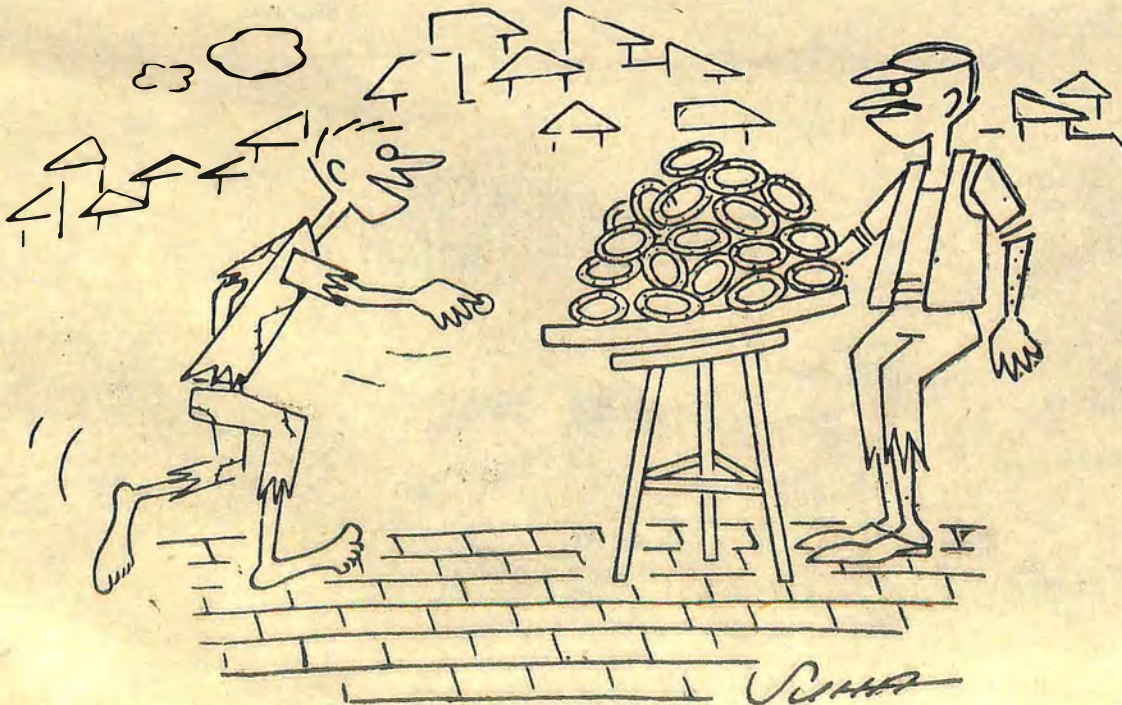
Geçenlerde, birinci ampir stilinde bir karyola görmüştüm; son gidişimde yok olmuştur. Kimbilir ne güllünc bir fiyata bir antikacı konmuş üstüne ve hangi yeni zengine aktaracaktır astronomik bir fiyata.

Yine geçenlerde, gerçek Lui Kenz iki zarif sandalyecik iskeleti görmüştüm. Hâlâ yerinde duruyor... Dükkânın sahibi aksi. Kafanıza olmayacak bir fiyat fırlatıyor ve dükkânından fırlıyor. Bu da bir politika. Ama hem politikadan, hem de başımıza fırlatılan olmayacaklıklardan bıktık da...

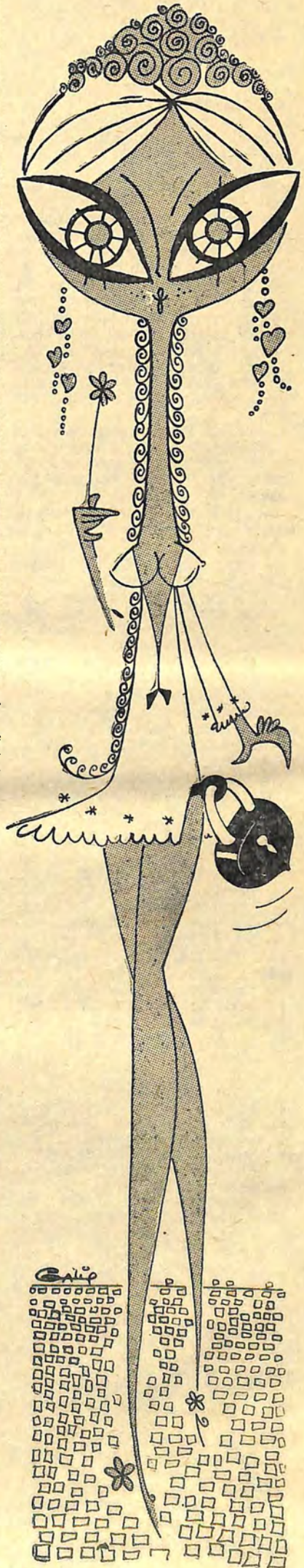
Hoşça kal İstanbul dukağı, bilinmeyen dokunulmazlıklarınla!...

Nimet ARZIK

Ekmeğe zam yapıldı. — Gazeteler —

— Zamdan bana ne.. Ekmek alacak parası olanlar düşünsün!

İLK DERS!..

REMZİ Dosdoğru, cıgarasını tablaya bastırırken:
— Olmaz kardeşim, olmaz... dedi. Ben o fiyata mal alamam. Senin piyasadan haberin yok galiba... İhtiyar adam, üsteliyordu:

— Ahretlik!... Bu hayvan semiz hayvan... Başkalarına benzemez ki...
— Bu mu semiz hayvan?... Sen semiz hayvan görmemişsin... Ben, bıçağın altına yatıracağım hayvandan elli kilo et almazsam, boşuna günaha girmem. Seninki elli kilo et verir mi?

— Elli vermese de, kırk kilo sağlam.

— Otuz kilo et var senin hayvanında... Ben de sana altmış lira, çok iyi para verdim. Zaten senin hayvanın miadını çoktan doldurmuş. Arabaya koşsan, koşulmaz. Sirtına iki küfe vurup da, zerzevat satmaya mahalleye çıksan, hayvanda mecal kalmamış. Harbi lâf istersen, kesimden başka bir işe yaramaz bu. Üstelik ne kadar et vereceği belli değil. Belediye'nin çöp arabalarında kullandığı hayvanlara dönmüş, bak-sana...

— Seksen lira da vermedin mi?
— Altmış lira son... İstersen bırakırsın hayvanı, istersen çeker, götürürsün. Aşağı sırada başka kesimhaneler var, onlara satarsın.

— Ağam, ben kapı kapı merkep dolaştıracak değilim. Al şunu da, istifadene bak.

— Altmış lira verdim işte... İşine gelirse, bırakırsın hayvanı...

— Verdim gitti. Hayrını gör...

Remzi Dosdoğru, para çekmecesi ni anahtarla açtı. İçinden altmış lira alıp, ihtiyara uzattı:

— Haydi sen de helâl et, dedi. Kışmetin bu kapıdanmış...

Sonra, avluda arka ayaklarından çengele takılı bir eşiği yürümekte olan delikanlıya seslendi:

— Niyazi!... Alın şu hayvanı da kesimhaneye...

Parayı alan adam uzaklaşırken, telefon çaldı. Remzi Dosdoğru âhizeyi aldı eline:

— Alo!... Buyurun...

Telefonun öbür ucundaki ses konuştu:

— Remzi âbi, sen misin?
— Ben'im.

— Âbi, ben Haydar... Tekirdağ'dan açıyorum sana telefonu...

— Söyle Haydar...

— Remzi âbi, biraz mal aldım buradan...

— Ne aldın?
— Oniki baş beygir aldım. Sekiz tane de mübarek...

— İyi be... Onların hepsini bir kamyon alır mı?

— Almaz âbi...

— Öyleyse, sen önce mübarekleri bir kamyona doldur. İki de beygir at yanına. Bugün hemen yola çıkar. Üst tarafını yarın yollarsın... Bugün, maldan yana biraz sıkışığım.

— Âbi, ben bu akşam Keşan'a da geçecektim.

— Geçersen oğlum... Malı yolla, ondan sonra git Keşan'a...

— O zaman, benim Keşan'a geçmem, yanına kalır.

— Varsın yarın olsun.

— Peki âbi, başka bir emrin var mı?

— Parayı idareli kullan. Akşam olup da, kafayı çekme fazla... Üzerindeki parayı çarptırırsan, o zaman hallesiriz seninle...

— Yok âbi, Allah muhafaza...

— Cumartesiye kadar buraya dönmüş ol...

— Başüstüne âbicim...

— Haydi, sana güle güle...

— Eyvallah Remzi âbi...

Telefonu kapadıktan sonra, sipariş defterini açtı. Notlarını incelemeye başladı. O sırada kapıdan içeri, onbeş, onaltı yaşlarında bir çocuk girdi:

— Ben, Beyoğlu'nda Nosmandiyeas Restorandan geliyor. Usta çok selâm söyler size...

Remzi Dosdoğru sordu:

— Koço usta mı yolladı seni?
— Koço usta yollamış. Çok selâm söyler size... Çok acele beş kilo bonfile ve sekiz kilo sosis ister.

— İster ama, Koço ustaya verilecek malım yok bugün...

— Ama usta acele ister.

— Bizim kendisiyle konuşmamız öyle değildi. Bir gün önceden telefon edecektik. Biz de siparişini hazır edecektik.

— Doğru söylersiniz ama, müşteri çok oldu dün akşam ve mal bitti.

— Koço usta için mal yok bugün.

— Ama çok rica eder usta...

— Yahu, sana Türkçe söylüyorum. Elimdeki mallar, sizin dükkâna gitmez. Ben Koço'nun tabiatını bilmez miyim? O iyi mal ister. Benim elimdeki sosisler, sizin dükkâna uymaz. Bunlar anca, Eminönü, Karaköy, Köprüaltı tarafı içindir. Büfe sosisi verecek değilim ya Beyoğlu'na... Ama yarına kadar sabrederse, bu akşam Tekirdağ'dan gelecek mal var, akşama kesim yapar, sabahın erken eriken yetiştiririm.

— Bugün hiç mal kalmamış dükkânda...

— Yahu ne lâf anlamaz adamsın sen be...

— Ama, ben görmüş kesimhanede çok sosis...

— Senin o gördüğün sosisler, size gitmez oğlum... İstanbul'da sosisli sandviç satan bu kadar dükkân var. Onlara mal yetiştiremiyoruz biz...

— Yarına kadar sabretsin Koço, bu akşam temiz malım gelecek.

— Yaniya bugün olmuyor?

— Olmaz oğlum... Koço'ya selâm söyle... Ona her malı veremem ben. Çünkü bizim zenaatte namuslu iş görmezsen, dikişi katıyen tutturamazsın. Ustana selâm söyle...

Çocuk çıktıktan sonra, Remzi Dosdoğru Niyazi'ye seslendi:

— Ulan Mudurnu'lu!... Dükkânlar gidecek paketleri hazır ettiniz mi?

— Hazır âbi.

— Nefaset işkembecisi, tuzlama için işkembe istemişti. Onu da ayırdınız mı?

— O da tamam âbi...

— O hanım ne istiyor orada?...

Hayvanın başında durmuş.

— O hanım seni görmek istiyor.

— Gelsin bakalım.

Niyazi işaret etti. Kadın da Remzi'den yana yürüdü:

— Beni tanımadın mı Remzi efendi?

— Haaa, sen misin Beşaret hanım?... Bayur...

— Rahatsız ediyorum seni... Hani bana bir vaadin vardı?

— Haaaa, hatırladım şimdi... Bugün mü istiyorsun?

— Bugün olursa, ziyadesiyle memnun olurum vallahi...

Remzi Dosdoğru avluya seslendi:

— Niyazi!...

— Lebbek âbil...

— Demin kesilen eşiğin başı orada duruyor mu?

— Duruyor âbi...

— Dilini ayırırver de, teyzeye verelim...

— Şimdi hazır ederim âbicim...

Remzi Dosdoğru kadına döndü:

— Sen ne yapacaksın bu eşek dilini? dedi

— Ah sorma hiç Remzi efendi... Bir gözü kör olasıca damadım var. Kızımı etmediğini bırakmıyor... Sığır dili diyerekten haşlayıp ona yedireceğim.

— Peki, yedirince ne oluyor?... Uslanıyor mu?

— Uslanmak ne lâf?... Eşekten beter oluyor.

— Bunu da yeni duyuyorum...

— Aaaa, bu çok denenmiş şey a-yol... Kumser Avni'nin karısı Nebiye hanım, kocasına yedirdi de, herifi, ölünceye kadar ırgat gibi kullandıydı. Çamaşırından tut, bulaşığına, ütüsüne kadar. Hem de o dili yiyene bir mazlumluk çöküyor ki, şaşar kalırsın vallahi. Karakolda

günde sekiz sefer dayak atan o kumser Avni, eşek dilini yedikten sonra kör olayım sustalı küpeğe döndüydü. Eski zaman kadınları kocalarını nasıl tutarlarmış?... Hep böyle tutarlarmış. Neyse, sen dili ver de, üst yanına karışma...

— Hazırlyor çocuk...

— Ne vereceğiz Remzi efendi oğlum?...

— Ben mezecilere yedibuçuk lira veriyorum... Ama sen madem ki arzu ettin, beş lira ver de, işin görülsün senin de...

— Allaha emanet ol evlâdım... Beş değil, vallahi altı lira bile seve seve veririm.

— Beş lira yeter canım...

— Al şu beş lirayı... Kör olayım kimcesiklere de bir şey söylemem...

— Ne söyleyecekmışsin?

— Yâni ağzımdan bir şey kaçır-mam demeye getiriyorum.

— Hani, yâni mübarek hayvan etti satıyoruz diye mi?

— Evet...

— Biz satmasak, başkası satacak. Bunca börekçi esnafı, bunca köfteci esnafı, bunca mezeci esnafı, bunca sandviççi esnafı ekmek yemesin mi yâni?

— Doğru... Hakhsın evlâdım.

Kadın, masanın üstüne beş lirayı bırakıp, Niyazi'nin getirdiği paketi aldı. Kâğıdı yeldirmesinin altına saklayarak:

— Allaha emanet ol evlâdım, dedi. Allah ne muradın varsa versin.

— Gülegüle teyzeye...

O gittikten sonra Remzi Dosdoğru tekrar sipariş defterini açtı. Nereye ne gideceğini hesaplıyordu. Bir ara, gene Niyazi'ye seslendi:

— Mudurnu'luuu!... Ehlitabiat Lokantasının kıyması gitti mi?

— Gitti âbi...

— Kim götürdü?

— Şoför Kâzım götürdü.

— Peki, Fital Restoran'ın karacığı geri de gitti mi?

— O da gitti...

— Siirt kebabçısının paketi...

— Gitti...

— Şimdi orada büyük bir kuşbaşı paketi olacak. Duruyor mu?

— Hangi paket âbi?...

— Yirmi kilo kemiksiz kuşbaşı yapmadık mıydı?

— Haaa, o mu?... Onu sahil gazi-nosuna yolladık ya âbicim...

— Hangi sahil gazi-nosuna?...

— Şükrü'nün...

— Ulan niye oraya yolladınız bana danışmadan?

— Oraya gitmiyecek miydi o, âbicim?...

— Tabii gitmiyecekti ya... O et, Belediye Lokantasının eti idi.

— Hangi Belediye Lokantasının?...

— Serseri!... Cahil gibi konuşma-sana... Belediye Sarayı'na et vermi-yor muyuz biz?

— Haaa, o paket o muydu âbicim?

— Oydu tabii... Belediyedekiler, yarın ne yiyecekler?... Zaten boğaz tokluğuna çalışıyorlar zavallılar, bir de et yemeğine mi hasretlik çeksin-ler?... Tuh Allah belânızı versin siz-in... Şu dükkândan nimet yersiniz, gene de sağlam bir iş göremezsiniz... Ne namus kalmış sizde ne de vic-dan... Eşeklerle haşır neşir olarak-tan hepiniz eşşoğlu eşşek olmuşsu-nuz... Git o paketi çabuk sahil gazi-nosundan alıp gel buraya... Şu kesimhanenin de şerefini iki paralık ettiniz.

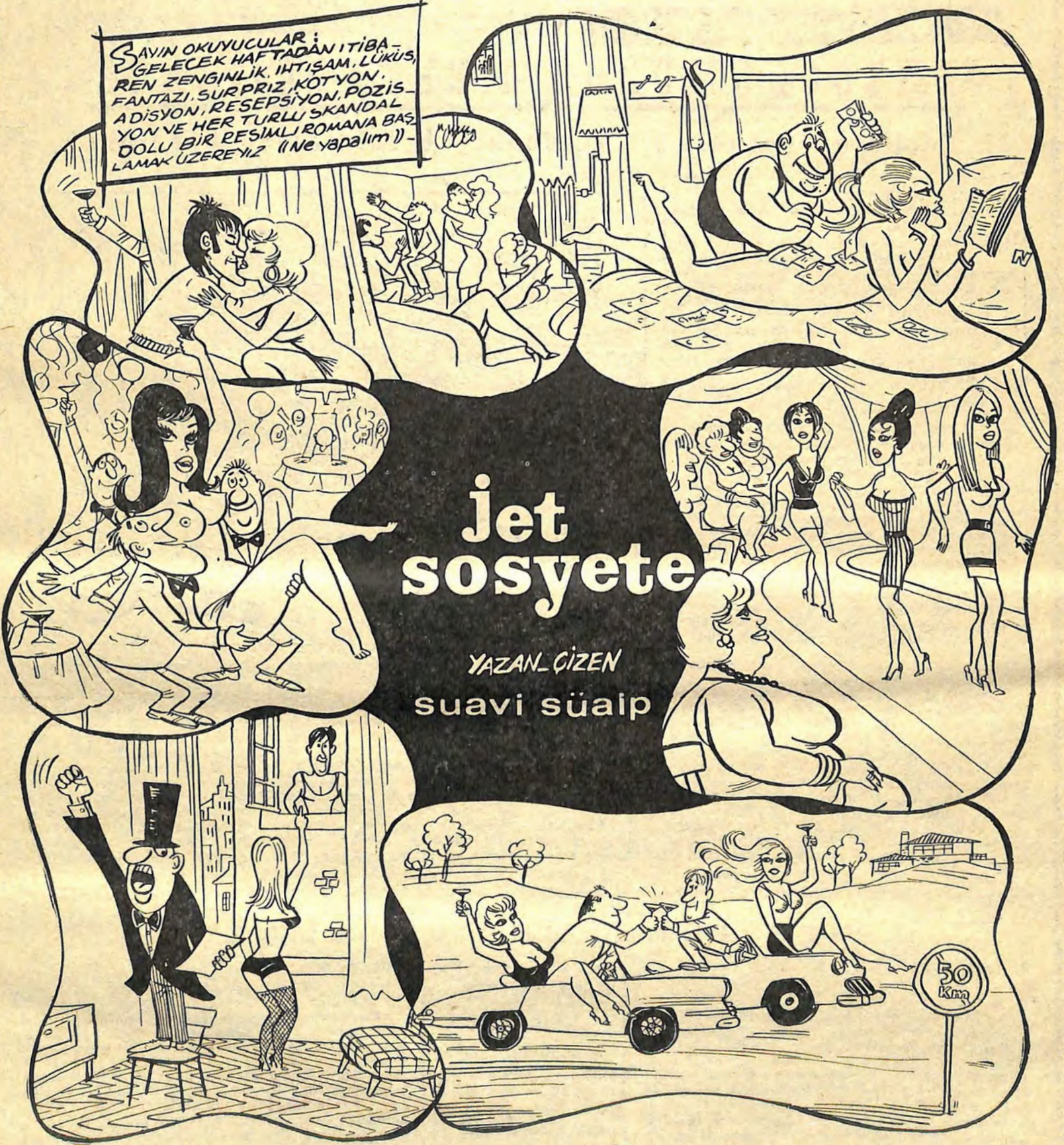
Türkiye'de 7 milyon gizli işsiz var. — Gazeteler —

— Şabancığım, biz gizlenemiyoruz ki.. Ya parklarda, ya da kahvelerdeyiz!

Adnan VELİ

Akbaba'nın Yeni Resimli Romanı

Bu yeni resimli romanımızda, sosyetenin ve mosyetenin bütün laponj vaziyetlerini önünüze hasır gibi sereceğiz - Kim nerde, kiminle, ne biçimde, ne yaptı? - Çılgın Muazzez'in vizonundaki esrar - Gece yarısından sonra yapılan lâhmacun partileri - Politika uğruna N. G. nin Emirgân korusunda yaptığı alış veriş - Milyonların terkos musluğu gibi aktığı Dolçe-Sana geceleri - Şoföründen direksiyon dersi alırken üşüten meşhur dul kimdi?... İşte, bütün bu çılgın maceralar ile sosyetenin egzotik havasında tutuşacak ve kendinizi ancak itfaiyenin yardımıyla kurtaracaksınız.

Hakikat, para, şehvet ve servet dolu bu şaheser resimli romana :

GELECEK HAFTA BAŞLIYORUZ

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

FUTBOLUMUZDA MEHTAPLI GECE

Çarliston çocukları Dolmabahçe bataklığında boğuldu!

SEYİRCİ : (/) 345678 baş.
HASILAT : Normal 897.682.5 — Karaborsadan 3.564.883 lira.
HAKEMLER : Alfred Müller (3) — Frederik Şiller (1) — Hans Fon Doyçe Mark (2).
GÜZELBAHÇE : Sarman (4) — Mestan (3), Pamuk (4) — Arap (3), Tekir (3), Bekir (4) — Ateş (4), Gümüş (3), Yumak (3), Boncuk (4), Minnoş (3).
ÇARLISTON : Fino (1) — Bobi (2), Foks (2) — Lessi (2), Tintin (2), Reks (3) — Dok (2), Kanış (1), Bokser (2), St. Bernar (1), Hand (3).

MÜSLİM PUÇI :

Ay tam Dolmabahçe'nin ortasına oturmuş, onbir kahramanın gölgesini Çarlistonluların üstüne vuruyor, arkamda oturan Necmi sinirinden kenetlenmiş sesiyle «— Yapma Tekir, geri verilir miydi o top?» diye ceketinin kollarını yiyordu... Kupanın kanla ıslanmış kenarlarından tutup içilecek tur şarabından bir yudum alamadan mı gidecekti Çarlistonlular?... Kramponların tozlu hıncından bunalmış seyirci kan kusarak mı dönecekti Taksim'den evlerine? Ve Belediye otobüsleri on sekizinci dakikanın bedbaht yolcularını biletsiz mi taşıyacaktı?... «— Hayır olamaz! Güzelbahçe teslim olamaz bu kadere!» diye haykırdım... Beni tuttular... Ben de onları tuttum...

Yakamın ellerde kalan kumaş parçasını yırtar gibi haykırdım: «— Saldırın!... Kupayı, Emanetçi Sultana'dan alınan bavul gibi teslim etmeyin!...» Sesim Dolmabahçe'nin çimlerinde yankılanırken birden bir ışık doğdu... İşte 67 nci dakika ve bir hârika adam, ne yaptığını kimsenin kestiremediği bir gladyatör, topu bir çim makasının keskinliğiyle biçerek giriyor... Boncuk bu... İki bek'in arasından süzülen bir yılan gibi daldı... Birden gözleri

kamaştıran bir ışık, bir patlama, bir infilâk... Ve talihsizliğimizin üstünde açılan bir karanfil takıldı Çarliston ağlarına... Tepinen, yuvarlanan, camura yatan, insanlar... Yârabbi Sezar bunu görse arenasında aslanlara parçalattığı esirleri azat ederdi... Gool... Gol...

VE PENÇELER KUPAYI KAVRIYOR

Bitmiyecekti... Bitmemeliydi... Artık topu şaşkın bir çocuk gibi dışarı atan Çarlistonlular ve es-

meye başlayan kum fırtınası gibi gelen Güzelbahçe... İşte Mestan'dan açılan bir hava topu... Ey kaderin sillesi... Ey gollerin en güzeli, ey ayaklarındaki müknatısı ta Amerika'dan buraya kadar getiren bedbaht çocuk... Ateş... Neden geldin?... Neden?... Çarlistonlulara Dolmabahçe'de kazılan mezarı iki kürek de sen mi atacaksın?... Uzatmayalım... Firlikik... Kim çekecek... İşte Gümüş topu dikti... Onsekiz üzerine doğru bir kandil indiriyor... Bu

kandil hürmetine yükselen bir ilâhi kafa... Günahlarını affettiren bir tövbe-kâr Tekir, ve kalenin içinde bir yabancı diken gibi biten Ateş... Gol... Gol... Vallahi de gol... Billâhîde de gol... Nah alırsınız kupayı... Kanlı terli ellerin havaya kaldırdığı kupa Dolmabahçe mehtabının ışığında parlıyor... Ben, Necmi, İhsan, ağlıyoruz... Milletçe ağlıyoruz... Kucaklaşıyoruz... Ve şunu diyoruz: «Ey Çarlistonun çocukları biletiniz alındı... Ne haber?...»

BEŞ TÜKENMEZ KALEMDEN

BEN DEMEMİŞMIYDIM?

NAMIK SİLİK

Hakikat bu... Yalan mı?... Dolmabahçe'deki merasime gittim ve dediğim çıktı... Bu Güzelbahçe'nin resmi geçidiydi... Bu bir peri masalıydı... Yârabbi sen Güzelbahçe'yi koru dediğimde gülmüşlerdi... Korumadı mı?... Bütün bir kalb olarak atmadı mı?... Çamura yatmadı mı?... Neşemize neşe takmadı mı?... Fazla yazamıyacağım... Mesudum... Memnunum... Mutluyum... Ooooh canımız sağolsun... Çarlistona bir tavsiyem var: Bir daha Dolmabahçe'ye gelirlerse yanlarında şemsiye getirsinler... Zira Güzelbahçe'nin havası belli olmaz... Hah haaayt... Cart kaba kâğıt!...

BU GECE BENİM GECEM

NECMİ TAMYOLKAÇ

Biz biliriz... Biz anlarız... Biz söyleriz... Eğer Dolmabahçe'nin çimleri biraz daha ıslak olsaydı, eğer Dolmabahçe'nin fiize rampaları daha önce işleseydi ve eğer kupanın gümüş pırlantisinden gözlerimiz daha az kamaşsaydı ve de eğer onbir akıncının atları terli olmasaydı bu koşu Zigelvar'dan Budin'e kadar esen atalarımızın nallarıyla tozlanan yolları daha çabuk çıkacaktı... Ey Güzelbahçe'nin birbirinden güzel onbir çocuğu... Ağlayamıyorum, çünkü ayıp olur... Sadece gülerken el sallıyorum ve diyorum ki: Bu gece benim gecem... Bu gece bir ofset baskı kadar güzeldi...

BU KALEM KIRILIR

HALİD KISKAÇ

Anlatamadım.. Dilim dolmadı... Ne söylesem boştu... Çünkü herkes sarhoştı, sahada sadece bizim çocuklar koştu, aman ne kadar da hoştu... Ne yazılır?... Buna kalem mi dayanır?... İşte kırdım... Bu kalem, idamını imzalamış Çarlistonluların hâtiyasına hürmeten kırılır... Kırıyorum ve son olarak şunları yazıyorum:

«— Şahlan sen de dalgalar gibi Güzelbahçe, Sana dar gelmiycek Dolmabahçe'yi kimler kazsın?»

BEN YOKTUM

SAMİM YOK

Ben yoktum... Tribünün köşesine büzülmüş, titriyordum... Birden sanki kulağıma biri fısıldı: «Maça iyi bak, uyuma...» O sesle irkildim... Birden kulağım dibinde patlayan «Goll...» kelimesi acaba ne ifade ediyordu?... Hayır... Hayır... Olamazdı... Kırkbeş bin kişi böyle bağırırmazdı... Hakları yoktu... Ya ikinci... Bayılmışım... Ben bütün büyük günlerde bayılırım... Huyum kurusun ne yapayım, elimde değil... Dün de Dolmabahçe'de bayıldım... Aşkolsun çocuklara, bayılmıyacak gibi değildi... Daha fazla yazamıyacağım... Tafsilat postada...

TEKİR AĞLIYORDU

DOĞAN YOLOĞLU

Gel pisi pisi dedim... Gelmedi... Soyunma odasının bir kenarında sütünü içerken dökmemesi için boynuna mendilimi bağladım ve ben de onunla ağladım...

«— Ağbi, dedi... Ben o pası geri vermiyecekti ama... Ühü... Ühü... Ühü...»

Kendisini en müşfik sesimle teselli etti : «Üzülme Tekir... Bak, işte kupa, gel sütünü iç... Bak, arkadaşların da burada... Sonra ikinci gölü sen yaptırdın ya! İşte bu büyük gecenin talihsiz yavrusu ve gene maktûs talihini yenen Tekir... Hepinize mutlu olsun... İyi mi böyle?...»

Çok cesur bir adam!..

Ç OK cesur bir adamdı vallahi... Vurmak, asmak, kesmek, doğramaktan çekinmez, hep onun lâfını ederdi. Üye idi avcılık, atıcılık kulübüne. Kasaplık mesleği. Vardı yeleğinde bir saatli kösteği. Yemeklerden de çok severdi köfteyi, bifteği. Jandarma olarak yapmış askerliğini. Evliydi ve ne kadar kahraman olduğunu ispat etmek için hep kazak giyerdi!..

«Tabancam dolu saçma
Kaçma güzelim kaçma
Ben ezelden yaralıyım
Bir dert de sen açına» türküsünü pek severdi. Karısını lıskandırmak için:

«Tabancamın sapını gülle donatacağım
Seveceğim başka yâr, seni çatlatacağım» türküsünü söylerdi...

Dedik ya, uzun söze ne hacet, cesur adamdı işte... Bulaşık yıkarken bile, sırf erkeklik olsun diye, bir iki tabağı kırardı mahsus. Neyse efendim, biz hikâyemize geçelim... Bir gün birisine fena halde lızdı ve ona: «Seni bir daha gözüm görmesin, yoksa ben yapacağımı bilirim sana!» diye bir tehdit savurdu.

Adam deli mi, yoksa vurdumduymazın biri mi ne?... Çıkmaz mı gene bizim çok cesur adamın önüne? Önce bir «Lâ havle», sonra bir «Yâ sabır» çekti. Ama meseleyi halletmedi ikisi de... Derken, «Bir şey değil, seni adamdan sayacaklar da başıma iş açacaklar boş yere. Hadi git, belâm benden bulma!» dediyse de gitmedi bir türlü başından o püsküllü belâ... Tutmayın beni diyecekti, baktı tutan yok, herkes ne yapacak diye kendisine bakıyor, kimbilir belki de çok kızardığı bu arada beni de temizler diye korkuyor, hepisi de... Serde erkeklik var bir yandan... Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık yâni...

Geceydi, tam cinayetler, savaşlar, vuruşmalar gecesi. Kahvede kim vurduya gitmemek için herkes bir yana çekilmişti. Yürüdü... Yürüdükçe büyüdü, devleşti gölgesi. Gürüllüye pabuç biralınayan bir edayla şöyle bir süzdü hasmını, içmek ister gibi kanını. Sonra cebine daldırdı elini ve... Ve cebinden çıkardığı mendille alındaki teri sildi... Bıyık altından güldü, «Sen istedin, ne yapalım? Günah benden gitti, sana daha önce ihtar etmiştim, ama artık iş işten geçti, belki pişman olacaksın, lâkin vakit geçmiş olacak...» deyip poz kesti. Bakışlarıyla fırtına oldu estî, sel oldu sildi süpürdü, ezdi...

— Seni bir daha gözüm görmesin, demiştim değil mi? Ben erkek adamım, sözümde dururum, al işte... dedi. Yumruklarını sıktı, elini yukarı kaldırdı, uzattı... Vee...

Ve, elektriği söndürdü, mağrur ve muzaffer çekti gitti.

Demiştik ya... Çok cesur bir adamdı vallahi!..

Erhan TİĞLİ

İnönü: «Vatandaş C.H.P.'yi iktidara getirecektir» dedi. — Gazeteler —

TABAN YAZISI...

Bir İngiliz gazetesi, Yunanistan'daki askeri rejim tarafından hapse atılan ve adalara sürülen kimselerden gizli bilgi sızdırmağa muvaffak olmuş. Bu gazetede çıkan yazılarda, tutuklulardan çoğunun, atılan dayaktan ayaklarının altının şiştiğinden şikâyet ettikleri ve her Allahın günü bunun tekrarladığını belirttikleri yazılıydı.

Geri kalmış ülke insanların galiba kaderi bu... Ya, askeri rejim kurulup o ülke insanların ayaklarının altı dayaktan; ya da demokrasi rejimi kurulup o ülke insanların ayaklarının altı sonu gelmeyen yürüyüşlerden şişiyor.

FAYDALI BİLGİ

Bundan bir süre önce Başbakanımızın her ay yapacağını vadedtiği basın konferanslarını muntazaman vermekte olduğu görülmüyor... Nitekim, geçenlerde, bu konferanslardan birini daha vermiş.

İnsan seviniyor doğrusu halkın aydınlatılması için bu gibi teşebbüslere geçilmesini gördükçe.

Öyle ya, bir yandan gazetelerimizden bir kısmı —ilân ettikleri üzere— her ay halka üç faydalı kitap dağıtır, bir yandan da Başbakanımız halka her ay üç faydalı bilgi verirse, gelişme yo-

İNGİLTERE NOTLARI

lunda az mesafe katetmiş olmayız sanırım!

TÜRK HAMAMI AVRUPA'DA

Avrupa'lıların akıllı insanlar oldukları, temas ettikleri toplumların en iyi taraflarını hemencecik benimsemelerinden belli. Örneğin, bizim en büyük buluşumuz olan ve bütün tıp otoritelerinin vücuda çok faydalı saydıkları yogurt, Avrupa ve İngiltere'de çok yaygın.

Doğduğu yer olan memleketimizden yoğurdun alınıp bilimsel usullerle ve tertemiz yapılmış olarak çok daha iyisinin Avrupa'da önüne çıkacağını hiç tahmin etmezdim.

Beğenip bizden aldıkları ve bayıldıkları başka bir şey de Türk hamamı.

Türk hamamı dedim de aklıma geldi... Taşlarını ayakta tutamadığımızdan yıkılan, yenilerini yapamadığımızdan yok olup giden, külhanlarını harıl harıl yakacak bol kömür bulamadığımız ve hele gittikçe azalan sularımız dolayısıyla bir rüya halini alan hamamlarımıza kavuşabilmek için ilerde uzun yolculuklara çıkmak zorunda kalacağı ve Türk hama-

mında yıkanabilmek için taa Avrupa'ya gideceğe benzeriz!

DAVUL DARBESİ...

Bir ülkenin karşılaştığı en zor meselelerden biri de, bir darbe üzerine kurulan hükümetlerin tanınmasındadır... Hele, darbelerin sık yapıldığı yerlerde kuruluveren hükümetleri «tanıma» meselesi daha büyük zorluk arzeder.

Bizim —şu veya bu teşkilâtının noksanlığı dolayısıyla— bu gibi hallerde daima geç ve geri kaldığımız ve burnumuzun dibindeki komşularda kurulan hükümetleri bile mütteliklerimizden çok daha sonra tanıdığımız hepinizin malûmudur.

Fakat buna karşılık öncü durumda olduğumuz bir tanıma alanı var... Geçen gün bazı dergilerimizi ve gazetelerimizi karıştırırken farkettim, dünyada kurulan müzik topluluklarını A'dan Z'ye bizim kadar tanıyan —hem de daha kurulduğu andaki ilk davul darbesi üzerine tanıyan— yoktur sanırım.

«DİŞTA» NE DEMEK?

İnönü «Dişta durum tehlikeli» diye halkımızı uarmış.

Acaba «Dişta» derken neyi kastetmiş?...

Malûm yol kesme ve eşkıya hâdiseleri dolayısıyla şehirlerimizin dışını mı kastediyor dersiniz.

Reşit AŞÇIOĞLU

HARAMZADE...

HARAMZEDE!..

— Neler düşünüyorsun Sipa?
— Yiyeceğim şeyleri.
— Şunlar pirzola, sıcak sıcak. Şu da balık! Kavun... Ve ekmek. Bu da votka.

Portatif masayı beraberce hazırladık.

— Sipa!
— Efendim.
— Bugün sen de içeceksin!
— İçmem!
— Ama ben öyle istiyorum.
— İçmem!
— Son günümüz!
— Olsun.
— N'olursun Sipa!
— Ben hayatımda hiç içmedim ki.
— Görmek istiyorum senin sarhoşluğunu

— İçmem!
— Şu kadarlık da mı?
Düşünüyordum... Dünyanın, hemen hemen yarısı bunu içiyor. Her halde dünyanın yarısından daha akıllı değilimdir. Acaba içeyim mi?
— Koyuyorum Sipa!
— Koyma!
— İçmezsen, ben de hemen yüzmeğe giderim.
— Beni burada bırakıp?
— Evet!
— Tehdit?
— Evet tehdit.

— Madem ki öyle, perdeyi faciayla kapamak istemem. Koy!
Bardağın yarısına dek votka koydu. Üstünü de bira ile tamamladı.
— Şimdi ben bunu içersem ne olurum biliyor musun Oya?
— N'olursun?
— Hemen uyurum.

— Pışışt!... Uyutan varmış da kendini. Hem nereden biliyorsun uyuyacağını? Belki de çok hoşuna gidecek, şarkılar, türküler söyleyecek-sin. Haydi şerefe!
— Ne demek o?
— Yâni şereflerimize içiyoruz. Anlamamazlıktan gelme Sipa!

— Haydi sen neyse ne, yüksek sosyetede bir şeref vardır. Ya benim, benim hiç şerefim yok ki. Biz

en iyisi bunu, bu haftanın şerefine içelim.

— Öyle olsun!
Bardağın tümünü içtim.
— Nasıl?
— Zehir gibi.
Katıla katıla güldü:
— Bak, biraz sonra gör, dedi. Yıldızlar uçacak gözlerinin önünde.
— Biraz sonra değil, şimdiden uçuşmaya başladı.
Bir kaç lokma et yedik.
— Bir daha içelim Sipa!
— Neyin şerefine içelim?
— Şerefsizlerin şerefine!

Onu da içtik. Bu kez bir kaç lokma balık yedik ama, ellerim büyümeğe başladı. Hele lokmayı ağızma atarken, zannediyorum lokma, ırı bir küreğin ucunda geliyor.

— Oya?
— Söyle canım!
— Benim ellerim büyümeğe başladı.

— Sahi mi?
— Kürek kadar oldu.
— Hah hah hah! Bir daha içelim mi?

O da nesi, dilim kuru ekmeğe gibi dönüp duruyor ağızımın içinde.

— Haa, içelim mi Sipa?
— İi-çeee-liim!
— Ay, çok hoş oldun sen!
— Ben zaten hoşum kız!
— Ne, kız mı dedin?
— Kız ya. Sen kız değil misin, kız?
— Hayır, kadını. Tadıma bak-muşlar benim.
— Hay kurban olayım senin tadına da, adına da...

— Al iç Sipa, neyin şerefine Sipa?

— Senin şerefine!
Artık, bir kaç lokma daha yedik mi, yemedik mi bilmiyorum, bir hal

oldu bana. Sanki yerden bir metre yukarda, boşlukta oturuyorum gibi.

— Oya!
— Hı...
— Uçuyorum ben galiba.
— Beni de uçur!
— Oya be?
— Söyle be!
— Benim şarkı söyleyesim var.
— Söyle ruhum!
— Neyi söyleyeyim?
— Neyi istersen.
— Yıldızların altında, ah sevişmek ne hoştur, yıldızların altındaaa!...
— Yıldızların değil, çadırın altındaaaa!
— Sahiden hoş mu?
— Hoş ya Sipa, sevişelim mi?
— Sevişelim ya...

Öğleye doğru gitti Oya. Küçük yeşil otomobili, ilk virajı dönünceye dek gözlerimle takip ettim. Çadırda bol bol öpüşmüştük, ayrılmadan. Para teklif etti, almadım, iş teklif etti, kabul etmedim. «Gel seni (.....) a götürüyem» dedi, razı olmadım.

Gülegüle Oya! Çok, çok teşekkür ederim sana. Bizim gibi garibanın bağrında, kışın karında, kışın soğunda bir güneş gibi parladın ve söndün... Ona, unutamıyacağı, bir daha görüp yaşayamıyacağı bir hafta yaşattın. Sağol, varoll...

Haydi Oya, bütün günahlarını affettim senin. Dosdoğru cennete gideceksin. Zaten ben, kadınların günahkâr olacaklarına inanmıyorum. Hem onları böyle çekici yarat, sonra da otur defterlerine günah yaz, hem onları sevmek, zevk vermek için yarat, hem de otur, sevildi, zevk verdi diye katran kazanına at! Yok Oya yok, müsterih ol sen! Orada iyice savunacağım seni.

Bir haftada hava soğudu mu bu kadar? Soğumuş ıste. Sahil şehrinde göç var. Nereye baksam gidiyorlar. Plajın yanından geçiyorum, orası da tenha. Tek tük güneşlenen insanlar var.

Ayakkabılarım da öyle sıkı ki. Bir haftanın içerisinde ya ayakkabılar daha çok küçülmüşler, ya da benim ayaklarım büyümüş. Eee, rahatlık bu, insanın ayağını da büyütür, göbeğini de.

Ne o? Yine insanlar bana bakıyorlar... Bakmayın be insanlar!... Ne var bakacak? Sizin kıyafetleriniz çok mu iyi sanki benden? Hey şortlu kadın, bakma bana öyle... Benim ki de şort. Cepler mi, aldırma ceplere. Ben öyle istedim. Anladım, sizin gözlüğünüz var. Eh, benim de var. Hem de hatıra, bir polisten hatıra. Nerede görülmüş bir polis, bir berduşa hatıra versin? Verdiler. Sevdiler beni. Diş fırçam da var... Ya şu kâğıt parçası da ne? Para... Elli lira...

Şu anda beni düşünüyor musun Oya? Ama bil ki, ben seni düşünüyorum. Niçin cebime, benden habersiz koydun bu elli lirayı? Bunu yapmakla, benim üç beş günlük mücadelemimi kırdın. Oysa ki, bu elli liranın da tükeneceğini hesap etmeliydin. Sana, yüz koyaydın, bin koyaydın demiyorum ama, hiç koymaydın.

Fakat, buna rağmen çok iyisin Oya! Kararımı verdim, sen Sabahat ablamdan da iyisin. O, bir kerecik olsun arayıp sormadı beni.

Ne feci Oya, ben hiç kimseye anlatamıyacağım bu bir haftayı. Arkadaşım yok, kimsem yok benim Oya. Oysa ki, anlatmak ne kadar hoştur. Bir haftanın aşk gecelerini anlatmak... Birbirimizi hırsıyla kucaklayış-

larımız, kahkahalarımız!... Sen anlatacaksın bunları Oya! Hem de, hemen, yarın. Belki de, o çobanla bir hafta yatan kadına anlatacaksın... «Ben de bir garibanla tam bir hafta, bir çadırın içinde yattım. Ama, gariban da ne garibandı» diyecek-sin...

Bu kâğıt da ne? Adresin... Hani birbirimizi hiç aramıyacaktık Oya? Sözünde durmadın, veya haddini bilmedin Oya! Seni, bu sahil kasabasında bana yaklaştıran buranın atmosferiydi. Şu deniz, şu çadırlar, şu dağlardı... Ama, (.....) da sen bana yaklaşmazsın Oya! Orada, yüzü kremli, saçları permalı erkekler istersin sen! Paralı erkek, etiket sahibi erkek istersin sen! Ne yapacaksın bir Sipa'cı?... Onun için kusura bakma Oya, adresini denize atıyorum... Haydi gülegüle Oya'nın adresi. Var git bir kaptanın eline! Kaptan çılsın Oya'nın kapısını! Ama sakın, ikinci kaptanın eline geçme! Belki Oya, ona bile tenezzül et-miyecektir...

Oyam!... Biliyorum, hiç karşılaşmayacağız bir daha hayatımızda... Bataklık çiçeği batağın, salon çiçeği salonuna... Gülegüle Oya!...

Elli lira ne olacak, bu sahil kasabasında dört gün dayanmadı benim gibi pahalı yemeklere alışmış bir insana. Neden öyle olur insanlar bilmem, paraları olmadığı zaman, peynir ekmeği baklava börek niyetine yerler de, paraları olduğu zaman peynir ekmeğin yüzüne bile bakmazlar. Ben de öyle yaptım. Peynir ekmeğin yüzüne bakmadım. Hiç çekinmedim, hiç düşünmedim Oya'nın elli lirasını harcarken... Garson soruyor:

— Plâva et koyalım mı?
— Evet.

Etsiz pilâv yemez Sipa! Salatasız da yemez!... Para bittikten sonra, sıra yine ayakkabılara geldi. Onları da okuttum bir şoför muavinine. Bir gün de onun parasıyla idare ettim. Ama ne yazık ki, ne diş fırçasına, ne gözlüğe, ne de kravata müşteri bulamadım. Almıyorlar. Para etmezmiş bunlar. Zaten hiç para etse, he-diye eder miydi polis âbilerim?...

Üstelik buranın esnafı da iyice tanıdı beni. Bir caddeden geçmeye göreyim, çağırın çağırana:

— Hey, yok mu satılık bir şey?
— Var!
— Ne?
— İşte bunlar!

— Aman aslanım satma sen bunları. Bunun üçü de antika. Gözlük Napolyon'dan, kravat Aslan Yürekli Rışar'dan, diş fırçası da Selâhattin Eyyübi'den kalma.

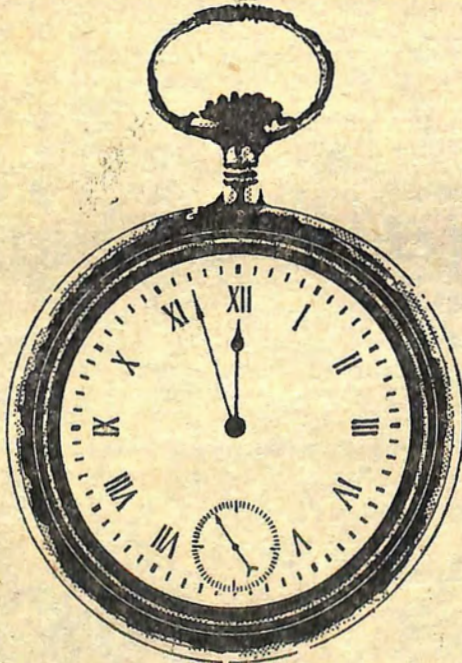
Enayiler, hiç bu söylediğiniz adamların zamanında bunlar var mıydı? Yok ki heriflerin tarih bilgisi.

İki gün sonra çocuklar arkama takılmağa başladılar. Duyulmuş ıste, adının Sipa olduğunu öğrenmişler:

— Yuuu, Sipa'ya bak, Sipa'ya!...
— Gidin ulan arkamdan!
— Çüşşş, eşekoğlu eşek.
Düşünüyorum da, zerre kadar kö-tülüğüm dokunmadı benim bu insanlara, bu çocuklara.

— Sipa, donunu satalım mı?
— Çekilin ulan başımdan!

(Devamı var)

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60175 — 187)

AKBABA

Hartalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı İşlerini fillen idare eden

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Flâti : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ucuz tedavi

Arkadaşını üzgün görünce:
— Neyin var? diye sordu.
— Diş ağrısından ölüyorum!
— Canım, bir diş ağrısı da bu kadar büyütülür mü yani? Zaman zaman benim dişim de ağrır.

— Ağrının dinmesi için ne yapıyorsun?

— Kendimi karımın kollarının arasına atıyorum. Öpüyor, okşuyor, üç beş dakika sonra ağrı sızı kalmıyor. Dövünüp duracağına sen de öyle yapsana?

Ağrıdan yerinde duramayan be-riki:

— Yapayım, dedi. Yapayım a-ma, ya karın kızsana?...

Özet

Gramer dersindeydiler. Öğret-men:

— Ben gitmeyeceğim, sen git-meyeceksin, o gitmeyecek; biz gitmeyeceğiz, siz gitmeyeceksiniz, onlar gitmeyecekler, diye bir ör-nek verdikten sonra, Toto'ya dön-dü:

— Tekrarla bakayım!

Sırayı şaşırın Toto, kestirme-den cevap verdi:

— Sınıftan kimse gitmeyecek efendim!

— Eeeh, sıkıysa bundan sonra eve geç gel bakalım!...

Özlem

Çorbasında uzun bir tel saç bulan adam ters ters bakınca, karısı:

— Hey gidi günler, hey! diye bir iç geçirdi. Bana karşı eski duygularının kalmadığı nasıl da belli oluyor...

— Bunu da nereden çıkardın?

— Eskiden üstünde bulduğun saçlarımı cüzdanında sakladın, şimdi çorbanda bulduğun saçlarımı öfkeyle yerlere atıyorsun!

Tehlike

Aktör, sete gelen bir başka aktöre sordu:

— Siz kimsiniz?

— Dublörünüzüm, dedi yeni gelen. Tehlikeli sahnelerde sizin yerinize ben oynarım.

— Tamam, dedi beriki. O halde, üç gündür beni fellik fellik arayan karımın karşısına da siz çıkınız lütfen!

Fark

Yeni evliydiler ve bir otel odasında sabahlamak zorunda kalmışlardı. Soyundular, dökündüler, karı koca birlikte yatağa girdiler. Erkeğin ateşli davranışının aksine, kadın inatla sevişmekten kaçınıyordu. Nihayet sabrı tükenen adam:

— Canım neden bu kadar direniyorsun? dedi. Nişanlıyken daha müsamahakardın.

— Tabii, diye cevap verdi kadın. O sıralarda ne yaptığını bil-meyen fıkır fıkır bir genç kızdım. Şimdi ise her şeyi inceden in-ceye düşünmek zorunda olan bir kadını!

Rahatlık

Otel müdürüne:

— Diğer odalardan başkaları o-lan bir oda istiyorum, dedi.

Müdür sordu:

— Meselâ nasıl bir şey olsun?

— Uyumak istediğim zaman duvarları ses geçirmeyecek ka-dar kalın, uyandığım zaman bit-işik odalardaki konuşmaları du-yabilecek kadar ince olsun!

Çekilir gibi değil!

Anton'un suratı asıktı. Arkada-şı sordu:

— Neyin var?

— Sorma, dedi Anton. Her ge-ce rüyamda Gina Lollobrigida'yı görüyorum. Gözlerimi yumdum mu geliyor, kapıyı tıklatıyor.

— Bu çok normal bir şey. Her görgülü insan bir başkasının o-dasına girmeden, önce kapıyı tıklatır.

— Ama bu benim canımı sıkı-yor.

— Neden?

— Kapıyı her tıklatışında, bir posta uyanıyorum birader!

— Cadde ortasında çorap dü-zeltilir mi?...

— Aman, budala sen de... A-yağımda çorap yok ki!...

İmkânsız!

Arkadaşına:

— Gaston benimle evlenecek a-ma, bütün mazimi anlatmamı şart koşuyor, dedi.

— Anlattın mı?

— Evet. Hem de her şeyi!

— Buna imkân yok ki şe-ke-rim... Senin hafızan zayıftır!

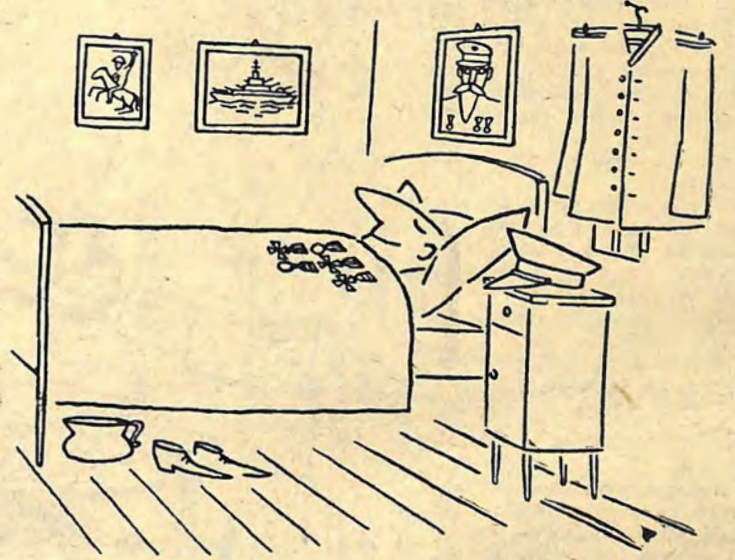

Yazısız

Dünya Karikatürleri

- VAY ANASINI , HERİFTE AMMA NEFES VARMIŞ BE !..

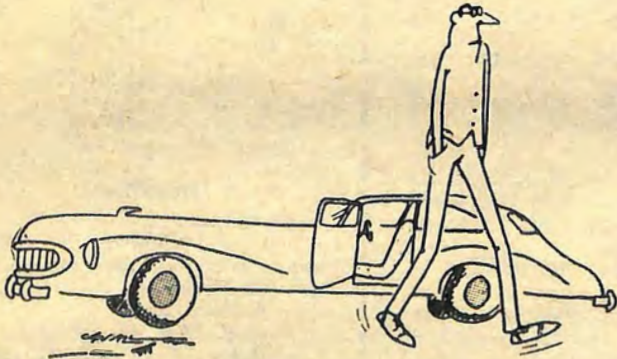
YAZ/SİZ

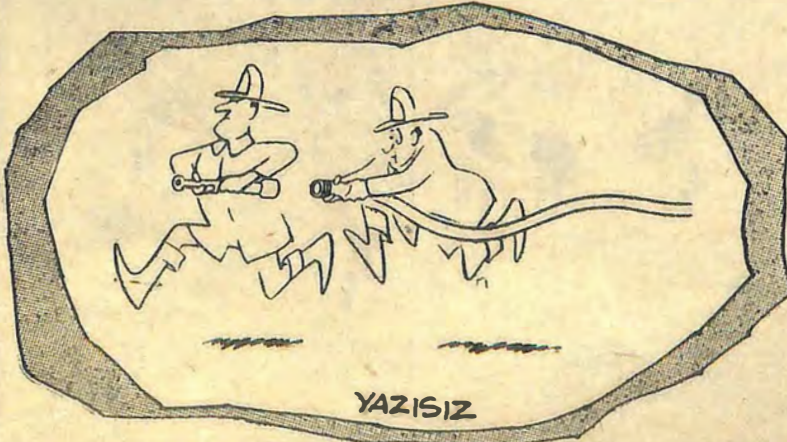
- HELE ARADAN ÜÇ AY GEÇSİN , GÖZÜNE DÜNYA GÜZELİ GİBİ GÖRÜNÜR !..

- POOL , KENDİNE GEL ... YAZ BİTTİ ARTIK !..

YAZ/SİZ

YAZ/SİZ

- LÂF ARAMIZDA , BİRALARINIZI ÖZEL OLARAK KÖPÜRTTÜM !..

Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 189)

**AKBABA'nın
YENİ**

**Resimli Romanı :
JET SOSYETE**

**Yazan - Çizen :
SUAVİ SÜALP**

İşte size yepyeni, bambaşka
bir resimli roman...
«JET SOSYETE» yi bu sayıda size,
Suavi SÜALP takdir etti.

Gelecek haftadan itibaren Su-
avi SÜALP, sosyetenin bütün
çılginca maceralarını «JET
SOSYETE» de gösterecek ve
size hayatınızın en tatlı
kahkahalarını attıracaktır.

**Gelecek hafta
AKBABA'da**

(Ak. : 191)

AKBABA

Sayfalarını daima yeniye ve güzele açan AKBABA, pek yakında
okurlarına yeni bir şaheser daha sunuyor :

İLYAS EFENDİ

Muzaffer İZGÜ, mizah edebiyatındaki en güzel eserini verdi:

«İLYAS EFENDİ» romanda yeni bir rekordur.

Küçüçük bir memurdur İLYAS EFENDİ. Onun dünyası, onun yaşantısı,
onun memurluğu, onun aşkı...

İLYAS EFENDİ

Tüm memur kişileri ilgilendirecek bir konudur.

Onu, sevgili AKBABA okurları için değerli sanatçımız

MUZAFFER İZGÜ

Tam bir yılda yazdı. Yazarken içi titreye titreye...

Dudakları gülerken, gözleri yaşara yaşara...

«İLYAS EFENDİ» günümüzün sahici romanıdır.

PEK YAKINDA BAŞLIYORUZ

(Ak. : 190)

- NE DERSİN , BİZ DE BALTA OLALIM MI ?

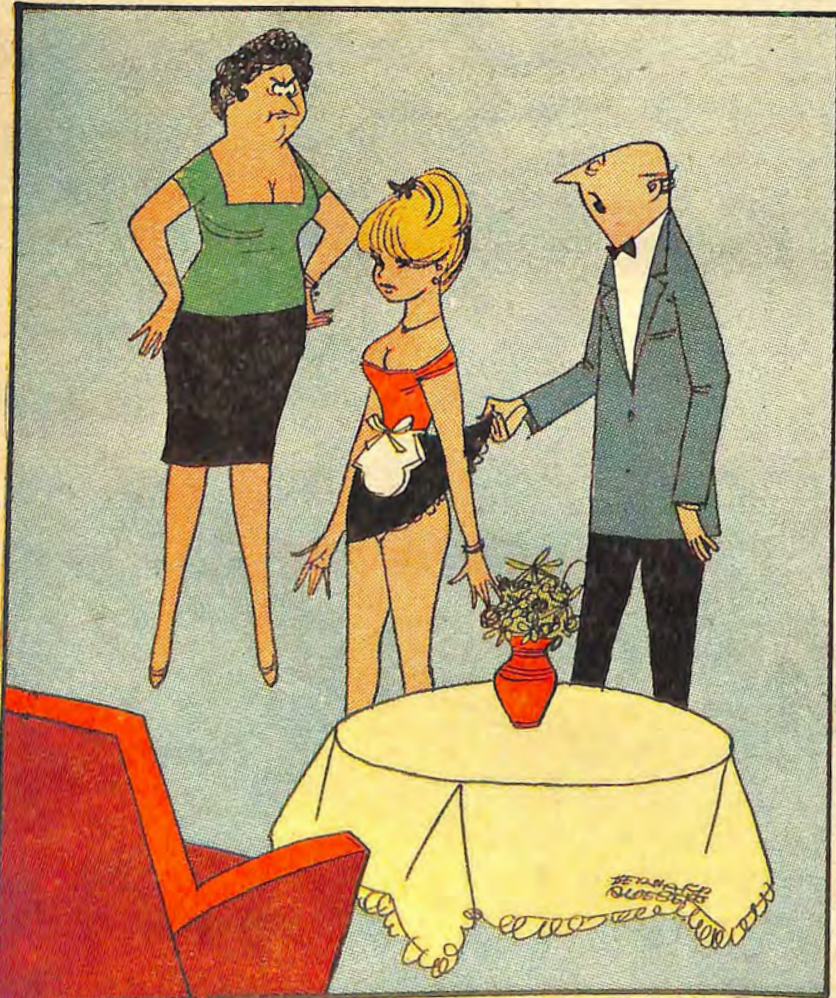
A
K
B
A
B
A

- YANINDA BEN VARKEN AŞK ROMANI OKUNUR MU ?

- SEN ÜZÜMLERİ TOPLAYA DUR , BEN BAĞA BİR GÖZ ATAYIM !

- SURAT ASIP DURACAĞINA GÖZLÜKLERİMİ BULSANA !

- YOO , BURADA KAPTANLIĞIN SÖKMEZ ...